

can
çağdaş

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

AĞUSTOSTA GÖRÜŞÜRÜZ

ÇEVİRİ: EMRAH İMRE

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

AĞUSTOSTA GÖRÜŞÜRÜZ

Can Çağdaş

Ağustosta Görüşürüz, Gabriel García Márquez
İspanyolca aslından çeviren: Emrah İmre
En agosto nos vemos
İlk (bu çeviride kaynak alınan) baskı: Random House, 2024
© 2024, Gabriel García Márquez'in vârisleri
Orijinal basımdaki editörün notu © 2024, Cristóbal Pera
Önsöz © 2024, Rodrigo and Gonzalo García Barcha
© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Orijinal elyazmasının fotoğraf reprodüksiyonları Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin'in izniyle kullanılmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncını yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mart 2024, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 20000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır
Düzelti: Aylin Samancı Elmasdağ
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)
Kapak uygulama: Aylin Güler / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6313-7

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

AĞUSTOSTA GÖRÜŞÜRÜZ

Yayına hazırlayan
Cristóbal Pera

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren
Emrah İmre

can

Gabriel García Márquez'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Başkan Babamızın Sonbaharı, 1982
Bir Kayıp Denizci, 1982
Kırmızı Pazartesi, 1982
Şer Saati, 1983
Yaprak Fırtınası, 1983
Yüzyıllık Yalnızlık, 1984
Kolera Günlerinde Aşk, 1989
Labirentindeki General, 1990
İyi Kalpli Eréndira, 1991
Hanım Ana'nın Cenaze Töreni, 1992
Aşk ve Öbür Cinler, 1994
Bir Kaçırılma Öyküsü, 1996
Şili'de Gizlice, 1996
Anlatmak İçin Yaşamak, 2005
Benim Hüzünlü Orospularım, 2005
Mavi Köpeğin Gözleri, 2011
Doğu Avrupa'da Yolculuk, 2016
Öyküler, 2021
Yüzyılın Skandalı: Gazete ve dergi metinleri (1950-1984), 2021

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ, 1928'de Kolombiya'nın Aracataca kentinde doğdu. Hukuk ve gazetecilik öğrenimini yarım bıraktı. 1940'lardan başlayarak uzun yıllar gazetecilik yaptı. Yine aynı yıllarda öykü yazmaya başladı. Yayımlanan ilk önemli yapıtı, *Yaprak Fırtınası*'ydı. *Albaya Mektup Yok*, ülkesi uğruna savaşarak yaptığı hizmetlerin karşılıksız kaldığını anlayan bir subay eskisinin öyküsüydü. Bunu *Hanım Ana'nın Cenaze Töreni* (1962) ve *Şer Saati* (1962) izledi. García Márquez, en tanınmış romanı *Yüzyıllık Yalnızlık*'ı (1967), Meksika'ya ilk gidişinde yazdı. *Yüzyıllık Yalnızlık*'taki bir bölümden esinlenerek yazdığı öykülerini *İyi Kalpli Eréndira* (1972) adlı kitapta toplayan yazar, daha sonra birbiri ardı sıra *Mavi Köpeğin Gözleri*'ni (1972), *Başkan Babamızın Sonbaharı*'nı (1975), *Kırmızı Pazartesi*'yi (1981), *Kolera Günlerinde Aşk*'ı (1985), Simón Bolívar'ın yaşamının son aylarını konu edinen *Labirentindeki General*'i (1989), anılarını kaleme aldığı *Anlatmak İçin Yaşamak*'ı (2002) yayımladı. García Márquez, 1982'de Nobel Edebiyat Ödülü'ne değer görüldü. 2014'te Meksika'da seksen yedi yaşında öldü.

EMRAH İMRE, 1980'de İstanbul'da doğdu. Auckland Üniversitesi'nde Dilbilim ve Karşılaştırmalı Edebiyat öğrenimi gördü. Portekizce, İspanyolca, İngilizce, Fransızca ve Katalancadan çeviriler yaptı. Can Yayınları'nda on iki yılı aşkın bir süre editörlük yapan Emrah İmre, José Saramago, Gabriel García Márquez, Luisa Valenzuela, Jorge Luis Borges, José Mauro de Vasconcelos, Mario Vargas Llosa, Carlos Fuentes, Virginia Woolf, Luis Sepúlveda, Tina Vallès, Fernando Pessoa, Samanta Schweblin, César Aira gibi yazarların eserlerini Türkçeye çevirdi.

Önsöz

Babamızın son yıllarında hafıza kaybından mustarip oluşu, tahmin edileceği üzere, bizler için son derece zorlu bir deneyim oldu. Özellikle de bu kaybın, babamızın alıştığı titizlikle yazmayı sürdürme şansını azaltması, onun için korkunç bir hüsran kaynağıydı. Bir seferinde bize, büyük yazarlara özgü etkileyici ve net bir biçimde şunları söylemişti: "Hafıza hem hammaddem hem de aracım. O yoksa hiçbir şey yok."

Ağustosta Görüşürüz, rüzgâra ve dalgalara karşı son bir yaratma çabasının sonucu olarak ortaya çıktı. Yaratım süreci, sanatçının mükemmeliyetçiliği ve her geçen gün zayıflayan zihinsel gücü arasında geçen bir mücadeleye dönüştü. Dostumuz Cristóbal Pera, bu edisyona dair kaleme aldığı açıklamalarda, metnin birçok versiyonu arasında gidip geldiği uzun süreci bizden daha iyi ifade eder. O dönemde, sadece Gabo'nun nihai kararını biliyorduk: "Bu kitap işe yaramaz. İmha edilmesi lazım."

Onu imha etmek yerine bir kenara koyduk ve ne yapılacağına zamanın karar vereceğini ümit ettik. Metni babamızın ölümünden neredeyse on yıl sonra tekrar okuduğumuzda, çok sayıda keyifli unsur barındırdığını keşfettik. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kitap babamızın en önemli eserleri kadar cilalanmamış olabilir. Pürüzlere ve küçük çelişkilere sahip olsa da, Gabo'nun eserlerine özgü çarpıcı unsurlarla dolu içeriğinden keyif almayı engelleyen hiçbir şey yok: Yaratıcılığı, şiirsel dili, okuru sarıp sarmalayan anlatımı, insan doğasını algılayışı, –bilhassa aşk konusundaki– yaşanmışlıkları ve talihsizlikleri

sevgi dolu biçimde işleyişi. Aşk, muhtemelen, babamızın bütün eserlerinin ana temasıdır.

Kitabı başta hatırladığımızdan çok daha olumlu bir bakış açısıyla değerlendirince, aklımıza başka bir olasılık geldi: Kitabı tamamlamasını engelleyen zihinsel zayıflama, aslında Gabo'nun bu metnin, tüm kusursuzluklarına rağmen, ne kadar iyi olduğunu fark etmesini de engellemiş olabilirdi. Böylece bir ihanette bulunduk ve okurların alacağı keyfi diğer tüm görüşlerin üstünde tutmaya karar verdik. Şayet okurlar bu tutumumuza hak verirse, belki Gabo da bizi affeder. Bunun mümkün olduğuna güvenimiz tam.

Rodrigo ve Gonzalo García Barcha

1

Adaya 16 Ağustos Cuma günü, öğleden sonra saat üçteki feribotla döndü. Üstünde kot pantolon, ekose gömlek, çorapsız ayağında alçak topuklu gösterişsiz ayakkabılar, elindeyse bir muşamba şemsiye, el çantası ve bagaj niyetine taşıdığı plaj çantası vardı. İskelenin önünde bekleşen taksilerden tuzlu havanın çürüttüğü eski bir modeli seçti. Şoför onu dostane bir tavırla selamladı, sonra da zangırdayan arabasıyla yerli köyünün içinden geçtiler. Köydeki evlerin hasır duvarları balçık kaplı, damları palmiye yapraklarındandı. Cayır cayır ışıldayan denize bakan sokakların zemini kor gibi sıcak kumla kaplıydı. Şoför korkusuz domuzlara ve matadorları andıran çevik adımlarla önünden çekilen çıplak çocuklara çarpmamak için arabayı bir sağa bir sola savuruyordu. Köyü geride bırakınca açık denizle kıyısında mavi balıkçıl kuşlarının cirit attığı lagün arasında uzanan, ortasında kral palmiyeleri yükselen, iki yanında turistik plajlar ve oteller bulunan caddeye saptı. Sonunda otellerden en köhne olanın önüne yanaştı.

Resepsiyondaki adam giriş formunu ve lagüne bakan ikinci kattaki tek odanın anahtarlarını çoktan hazır etmiş, imza için kadını bekliyordu. Kadın basamakları dört uzun adımda çıktı ve eski püskü odasına girdi, içe-

risi yeni sıkılmış böcek ilacı kokuyordu ve koca bir çift kişilik yatak odanın neredeyse tamamını işgal ediyordu. Kadın plaj çantasını açtı, oğlak derisinden makyaj çantasını ve kaldığı sayfayı fildişinden mektup açacağıyla işaretlediği kitabını çıkarıp başucu sehpasına koydu. Ardından pembe ipek bir gecelik çıkardı ve yastığının altına yerleştirdi. Son olarak da çantadan üstünde tropikal kuş desenleri bulunan bir ipek eşarp, kısa kollu beyaz bir gömlek ve hayli yıpranmış spor ayakkabılar çıkarıp bunları banyoya götürdü.

Üstüne çekidüzen vermeden önce alyansını ve sağ kolundaki erkek saatini çıkarıp lavabonun üstündeki rafa koydu, ardından seyahat kirini temizlemek ve üstüne çöken mayhoşluğu dağıtmak için acele hareketlerle yüzünü yıkadı. Kurulandıktan sonra aynada, yaptığı doğumlara rağmen dolgunluğunu kaybetmeyen dik memelerini süzdü. Cildinin gençliğindeki halini hatırlamak için ellerini yüzüne götürüp yanaklarını gerdi. Boyundaki kırışıklarda parmaklarını gezdirdi, bunlardan kurtulmanın çaresi yoktu. Dudaklarını ayırıp kusursuz dişlerini gözden geçirdi, onları feribotta yediği öğle yemeğinin ardından fırçalamıştı. Tıraşlı koltukaltlarına deodoran sürdü ve cebine AMB harfleri işlenmiş tiril tiril pamuk gömleğini giydi. Yerlilerinki gibi dümdüz, omzuna kadar inen saçlarını taradı ve kuş desenli eşarpla bağlayarak atkuyruğu yaptı. Dudaklarına gösterişsiz bir nemlendirici sürdü, işaretparmaklarının uçlarını diliyle ıslatıp kaşlarını düzeltti, kulaklarının arkasına birer fıs Maderas de Oriente marka parfüm sıktı, son olarak da hayatının sonbaharındaki annelere özgü yüzünü aynada inceledi. Kozmetik ürünlere uzak cildinin rengi ve dokusu şeker pekmezini andırıyordu. Topaz rengi güzelim gözlerini örten gözkapakları Portekizli kadınlarınki gibi hafif esmerdi. İçinden kendini eleştirse ve acımasızca yargılasa

da görünümünü fena bulmadığını belirtti. Geç kaldığını ancak alyansını ve saatini takınca fark etti: Saat dörde altı vardı. Yine de birkaç dakika boyunca anılara daldı ve lagünün tepesinde kanat çırpmadan tembelce süzülen balıkçıl kuşlarını izledi.

Taksi otelin kapısının önündeki çınar ağaçlarının gölgesinde onu bekliyordu. Şoför herhangi bir tarife gerek duymadan yola çıktı, palmiyeli caddeden geçerek otellerin arasındaki bir açıklıkta bulunan halk pazarına yöneldi ve bir çiçekçi tezgâhının önünde durdu. Oturduğu plaj sandalyesinde uyuklayan şişman bir siyah kadın kornayı duyunca sıçrayarak uyandı, arabanın arka koltuğundaki kadını tanıdı ve onun için önceden hazırladığı kuzgunkılıcı demetini hoş sözler ve gülücükler eşliğinde kadına takdim etti. Taksi tekrar yola çıktı, birkaç sokak sonra daracık bir yan yola saptı ve bir yanında sarp kayalar yükselen bir yar boyunca yukarı tırmanmaya başladı. Sıcağın daha da berrak hale getirdiği göğün altında Karayip denizi uzanıyordu, lüks yatlar yan yana limana dizilmişti, saat dört feribotu anakaraya dönmek için yola çıkmıştı. Yoksullar mezarlığı tepenin en üst noktasındaydı. Kadın mezarlığın paslı kapısını hiç zorlanmadan iterek açtı ve uzamış otların arasında zar zor seçilen mezarların arasından elinde demetiyle yürüdü. Mezarlığın ortasındaki iri ebegümecini kerteriz alarak annesinin mezarını buldu. Zemindeki sivri taşlar ayakkabılarının ısınan kauçuk tabanlarının ötesinden ayaklarını acıtıyor, muşamba şemsiyesini yok sayan haşin güneş cildini yakıyordu. Çalıların arasından çıkan bir iguana aniden önünde durdu ve bir an ona baktıktan sonra koşarak gözden kayboldu.

Kadın cebinde taşıdığı bahçıvan eldivenlerini eline geçirdi ve üç mezar taşının önündeki otları temizledikten sonra annesinin isminin ve sekiz yıl önceki ölüm ta-

rihinin yazılı olduğu, mermeri sararmaya yüz tutmuş mezar taşını buldu.

Her yıl 16 Ağustos'ta, aynı saatte, aynı taksiye binip aynı çiçekçiye uğradıktan sonra, kavurucu güneşin altında bu mezarlığa gelir, annesinin mezarına taptaze bir demet kuzgunkılıcı bırakırdı. Sonrasında, anakaraya dönen ilk feribot ertesi sabah saat dokuzda kalkana dek başka bir işi olmazdı.

Adı Ana Magdalena Bach'tı, doğumunun üstünden kırk altı, sevdiği ve kendisini seven adamla evlenmesinin üstünden yirmi yedi yıl geçmişti. Mutlu bir evliliği vardı, öncesinde hiç sevgilisi olmamış, evlenince edebiyat fakültesini bırakmıştı. Annesi meşhur bir Montessori öğretmeniydi ve övülecek yönü çok olsa da ömrü boyunca öğretmenliği anneliğinin önüne geçmişti. Ana Magdalena'nın bal rengi gözleri annesine çekmişti, keza ketumluğu ve kişiliğini şekillendirmekteki akılcı yaklaşımı da. Müzisyen bir aileden geliyordu. Babası piyano öğretmeniydi ve kırk yıl boyunca Belediye Konservatuvarı'nda müdürlük yapmıştı. Kendisi gibi müzisyen bir aileden gelen kocası orkestra şefiydi ve konservatuvar müdürü kayınpederi emekli olunca onun yerine geçmişti. Pırlanta gibi yetiştirdikleri oğulları yirmi iki yaşında Ulusal Senfoni Orkestrası'nın başçellisti olmuş, özel bir oturumda Mstislav Leopoldoviç Rostropoviç'ten büyük övgüler almıştı. On sekiz yaşındaki kızlarıysa hemen her çalgıyı kulaktan öğrenebilse de bu yeteneğini sadece evde kalmamak için bahane olarak kullanıyordu. Harikulade bir caz trompetçisiyle mutlu bir ilişkisi olmasına rağmen asıl arzusu, ebeveyninin rızası olmasa da, Yalınayak Carmelita Rahibeleri tarikatına katılmaktı.

Ana Magdalena'nın annesi, adaya gömülmek istediğini ölmeden üç gün önce dile getirmişti. Her ne kadar Ana Magdalena cenazeye gitmek istese de insanlar buna mâni

olmuş, üzüntüden öleceğini söylemişlerdi, ki kendisi de böyle düşünüyordu. Annesinin ilk ölüm yıldönümünde babası onu adaya götürmüş, mermer mezar taşını da o zaman yaptırmışlardı. Motorlu bir tekneyle adaya ulaşmaları neredeyse dört saat sürmüş, hava koşulları yolculuk boyunca canlarına okumuştu. Ana Magdalena balta girmemiş ormanın hemen önünde denize uzanan pırıl pırıl kumsallara, kuşların cümbüşüne, dingin lagünün tepesinde melekler gibi süzülen balıkçıllara hayran kalmıştı. Açık havada, hindistancevizi ağaçları arasına gerilmiş hamaklarda geceyi geçirdikleri köyün sefaleti karşısındaysa bunalmıştı. Buranın meşhur bir şairin ve yakında cumhurbaşkanı olacak görkemli bir senatörün doğum yeri olduğuna inanmak zordu. Zamansız patlayan dinamitler yüzünden kollarını kaybederek kötürüm kalmış siyah balıkçıların ne kadar fazla olduğunu görünce çok şaşırmıştı. Her şeye rağmen, annesinin neden buraya gömülmek istediğini mezarlığın bulunduğu tepeye çıkıp manzarayı gördükten sonra anlamıştı. Issız olsa da insanın kendini asla yalnız hissetmeyeceği bir yerdi burası. Böylece Ana Magdalena Bach annesinin yerini kabullenmiş ve her yıl mezarına bir demet kuzgunkılıcı bırakmaya karar vermişti.

Ağustos havaların iyice ısındığı ve sağanakların başladığı aydı, ama Ana Magdalena bunu, aksatmadan ve daima yalnız başına yerine getirmesi gereken bir nevi tövbe ayini gibi görmüştü. Çocukları anneannelerinin mezarını görmek istediklerinde işler pek yolunda gitmemiş, adaya ulaşana kadar akla karayı seçmişlerdi. Bindikleri tekne, hava kararmadan adaya ulaşmak adına, yağmura rağmen yoluna devam etmiş, çocuklar dehşete düşmüş ve sallantıdan içleri dışlarına çıkmış halde adaya ayak basmışlardı. Neyse ki şanslıydılar ve geceyi adanın ilk otelinde geçirmişlerdi. Senatör burayı devlet bütçesiyle inşa etse de kendi cebinden yapmış gibi böbürlenmişti.

Ana Magdalena Bach, aradan geçen yıllar boyunca, adada ışıl ışıl pencerelerle kaplı oteller yükselirken köyün giderek daha fazla yoksullaştığına tanık olmuştu. Motorlu tekneler emekli edilmiş, yerlerini feribot almıştı. Adaya ulaşmak halen dört saat sürse de artık klimalı kabinler, canlı müzik ve hayat kadınları yolcuların emrine amadeydi. Köyün en sadık ziyaretçisi Ana Magdalena'ydı.

Otele döndü, soyunup üstünde sadece dantelli külotuyla yatağa uzandı ve kitabını açıp –sıcağa karşı pek fayda etmeyen tavan vantilatörü miskince dönmeyi sürdürürken– mektup açacağıyla işaretlediği sayfadan okumaya devam etti. Kitap Bram Stoker'ın *Dracula*'sıydı. Feribottayken, bir başyapıt okumanın verdiği şevkle, kitabı yarılamıştı. Okurken uyuyakaldı ve iki saat sonra uyanınca havanın karardığını fark etti. Ter içindeydi ve midesi kazınıyordu.

Otelin barı gece saat ona kadar açıktı ve Ana Magdalena uyumadan önce bir şeyler yemek için oraya indi. Her zamankinden fazla insan olduğunu görerek şaşırdı. Garson da önceki gelişlerinden hatırlamadığı yeni biriydi. Hiç tereddüt etmeden, her yıl olduğu gibi, bir jambonlu peynirli tost, bir de sütlü kahve sipariş etti. Siparişin gelmesini beklerken etrafındaki insanların otelin adadaki tek otelken buraya gelen yaşlı turistler olduğunu fark etti. Melez bir kız hüzünlü *bolero*'lar söylüyor, artık iyice ihtiyarlayan ve gözleri zor gören Agustín Romero da, otel ilk açıldığından beri orada bulunan köhne piyanoda ona tatlılıkla eşlik ediyordu.

Ana Magdalena, masada tek başına oturmanın verdiği utançla, yemeğini hızlıca yemeye çabalasa da çalan müzikten hoşlanmıştı, hafif ve rahatlatıcı bir ezgiydi, kızın sesi de pek güzeldi. Yemeğini bitirdiğinde salonda farklı masalarda üç çift kalmıştı, hemen önündeki masadaysa içeri girerken görmediği değişik bir adam vardı.

Beyaz keten kıyafetli adamın saçları gümüş grisiydi. Masasında bir şişe brendi ve yarısı içilmiş bir kadeh duran adam yalnız görünüyordu.

Piyanodan Debussy'nin *Ay Işığı*'nın *bolero* tarzı bir aranjmanının ilk notaları yükseldi ve melez kız yumuşacık sesiyle piyanoya eşlik etti. Duygulanan Ana Magdalena Bach buzlu bir cin tonik sipariş etti, kaldırabildiği tek alkollü içecek buydu. İçkisini yudumladığı anda dünya değişiverdi. Kendini cüretkâr, mutlu, güçlü hissetti; müzikle cinin kutlu karışımı kendisini güzelleştirmişti adeta. Başta öndeki masadaki adamın kendisini görmediğini sanmıştı, ama ikinci kez baktığında adamın kendisini izlediğini fark edince gözlerini adamınkilere kilitledi. Adam utanarak kızardı. Köstekli saatini cebinden çıkarıp bakarken kadın gözünü adamdan ayırmadı. Adam iyice utanmıştı, kadehini tekrar doldurdu, ne yapacağını bilemeden kapıya doğru baktı, kadının hunharca kendisini süzdüğünün bilincindeydi. Derken gözlerini kadınınkilere dikti. Kadın gülümseyerek karşılık verince adam başını hafifçe eğerek onu selamladı.

"Size içkimden bir kadeh takdim edebilir miyim?" diye sordu.

"Memnuniyetle," dedi kadın.

Adam kadının masasına geçti ve fiyakalı bir hareketle kadehi doldurdu. "Şerefe," dedi. Kadın da aynı şekilde karşılık verdi ve kadehlerini tek dikişte bitirdiler. İçki genzine kaçınca adam öksürmeye başladı, bütün vücudu sarsıldı ve gözlerinden yaş geldi. Uzun süre konuşmadan durdular, bu esnada adam lavanta kokulu bir mendille ağzını sildi ve boğazını temizledi. Kadın cesaretini toplayarak adama beklediği biri var mı diye sordu.

"Yok," dedi adam. "Önemli bir randevuydu ama beklediğim kişi gelmedi."

Kadın duyduklarına inanmadığını belli etmemeye

çalışarak sordu: "İş görüşmesi miydi?" Adam hemen karşılık verdi: "İşten başka konularla alakam kalmadı ki zaten." Ama söylediklerine inanılmasını istemeyen erkeklere özgü bir üslupla söyledi bunu. Kadın onu rahatlatmak için böyle konulara uzak biri gibi saf bir hava takındı, ama bir yandan da ölçülüydü:

"Al benden de o kadar."

Ardından ince manevralara girişti ve adamı havadan sudan konulara yöneltti. Adamın yaşını tahmin etmeye çalıştı ve neredeyse tutturuyordu: Kırk altı yaşındaydı. Aksanından nereli olduğunu çıkarmayı denedi ve üçüncü tahmininde tutturdu: Latin Amerika asıllı bir Amerikalıydı. Mesleğini tahmin etmeye çalıştı ve ikinci tahmininde tutturamayınca adam inşaat mühendisi olduğunu söyledi. Ama kadın bunun adamın gerçek mesleğini gizlemek için uydurduğu küçük bir yalan olduğunu düşündü.

Bir Debussy eserini *bolero*'ya dönüştürmenin ne büyük bir cüretkârlık olduğundan bahsettiler; kadın söyleyene kadar adam bunu fark etmemişti. Adam kadının müzikten anladığını hemen fark etti, oysa kendisi *Mavi Tuna*'dan ötesini pek bilmezdi. Kadın Stoker'ın *Dracula*'sını okuduğundan bahsetti. Adam bu kitabı öğrenciyken okumuştu ve kontun Londra'ya köpeğe dönüşmüş halde geldiği kısımdan çok etkilendiğini söyledi. Kadın da ona hak verdi ve Francis Ford Coppola'nın unutulmaz filminde o kısmı niçin değiştirdiğini bir türlü anlayamadığından bahsetti. Kadın içkisini yudumlarken içinde bir yerlerde brendinin cinle buluştuğunu hissetti ve kendinden geçecek gibi oldu. Saat on birde müzik sona erdi, zaten orkestra çalmayı bırakmak için onların kalkmasını beklemişti.

Aradan geçen sürede kadın adamı öyle iyi gözlemlemişti ki sanki onu ezelden beridir tanıyordu. Temizliğe ve giyimine özen gösterdiğini, el ve tırnaklarının bakımı-

na dikkat ettiğini, iyi kalpli ve ürkek olduğunu biliyordu. Bal rengi koca gözlerinin adamı etkilediğini fark etmişti ve onları adamdan ayırmıyordu. Derken kendinden asla beklemediği bir hamle yaptı ve lafı hiç dolandırmadan konuştu:

"Yukarı çıkalım mı?"

Adamın eli ayağı birbirine dolandı.

"Ben bu otelde kalmıyorum ki," dedi.

Kadın ise adamın lafını bitirmesine fırsat vermeden araya girip, "Benim odam var," dedi, ayağa kalktı ve başını hafifçe eğerek adamı yola getirdi: "İkinci kat, 203 numara, merdivenin sağında. Kapıyı tıklatmana gerek yok, açıp girebilirsin."

Evlendiği günden beri hissetmediği tatlı bir korku hissederek odasına çıktı. Vantilatörü açtı, ama ışığı yakmadı, hiç oyalanmadan karanlıkta soyundu, üstünden çıkan kıyafetler odanın kapısıyla banyo arasında zemine saçıldı. Banyo aynasının üstündeki ışığı açınca gözleri kamaştı, kendini toparlamak ve ellerinin titremesini zapt etmek için derin bir nefes aldı. Aceleyle kasıklarını, koltukaltlarını ve ayakkabılarının yıprattığı ayak parmaklarını yıkadı; öğleden sonra hayli terlemiş olsa da ertesi güne kadar banyo yapmayı planlamamıştı. Dişlerini fırçalayacak zamanı olmadığından ağzını biraz diş macunuyla çalkaladı ve banyodan çaprazlama gelen ışığın yarım yamalak aydınlattığı odaya döndü.

Davetlisinin kapıyı açmasına fırsat vermedi, yaklaştığını duyunca kapıyı içeriden kendisi açtı. Adam şaşırmıştı, ama kadın onu hemen odanın karanlığına çekti. Ceketini, kravatını ve gömleğini seri hareketlerle çıkardı ve hepsini omzunun üstünden geriye attı. Adamın üstündekiler çıktıkça odaya hafif bir lavanta kokusu yayıldı. Adam kadına yardım etmek istese de kadın buna zaman tanımadı. Adam pantolonu haricinde çıplak kalınca

kadın onu yatağa oturttu ve dizüstü çöküp ayakkabı ve çoraplarını çıkarmaya girişti. Bu esnada adam da kemerinin tokasını ve pantolonunun düğmesini açtı. Böylece kadın tek çekişte adamın pantolonunu çıkarabildi. Pantolonun ceplerinden yere saçılan anahtarlara, paralara ve çakıya hiç aldırmadılar. Son olarak kadın adamın donunu indirdi ve hayatında çıplak gördüğü tek erkek olan kocası kadar kallavi olmadığını fark etti; yine de düzgün ve sertti.

Hemen işe koyuldu. Adamın üstüne çıktı ve onu hiç düşünmeden canı ne istiyorsa yaptı. Sonunda kan ter içinde kalarak durdular. Kadın adamın üstüne serili kaldı. Vantilatörün boğucu gürültüsü altında vicdanında ilk çekinceler belirdi. Ağırlığı yüzünden adamın rahat nefes alamadığını fark edince yana kaydı ve yatağa sırtüstü uzandı. Adam bir süre hiç kımıldamadan durdu, ardından nefesini toparlayıp konuştu:

"Neden ben?"

"İçimden geldi," dedi kadın.

"Senin gibi bir kadından bunu duymak büyük şeref," dedi adam.

"Ya," dedi kadın, "keyif almaktan ziyade şeref mi duydun?"

Adam karşılık vermedi ve yan yana öylece yatarak kalp atışlarına kulak verdiler. Lagünden yansıyan yeşil loşlukta oda pek hoş görünüyordu. Kanat seslerine benzer gürültüler duyuldu. "Bu ne sesi?" diye sordu adam. Kadın ona balıkçıl kuşlarının geceleri yaptıklarından bahsetti. Bir saate yakın bir süre boyunca fısıldayarak önemsiz şeylerden bahsettikten sonra kadın elini uzatıp adamın bedenini keşfe çıktı. Parmaklarını yavaşça adamın göğsüyle karnı arasında gezdirdi. Bir yandan da bacaklarını adamın bacaklarına sürttü ve bedeninin nisan ayında kayaların üstünde beliren yosunlar gibi yumuşak

ve gür kıllarla kaplı olduğunu fark etti. Ardından parmaklarını uyuklayan hayvana yöneltti ve uykuda olsa da halen nabız gibi attığını duyumsadı. Adam kadının işini kolaylaştırmak için duruşunu hafifçe değiştirdi. Kadın adamın bacak arasını parmak uçlarıyla yokladı: boyunu, biçimini, girinti çıkıntılarını, ipeksi dokusunu, iğneyle dikilmişçesine belirgin kıvrımlarını duyumsadı. Parmaklarını her bir kıvrımın üstünde gezdirince adam kadının düşündüğü şeyi söyledi: "Yetişkinken sünnet olmuştum." Ve derin bir nefes alıp ekledi:

"Yaptığımızdan çok tuhaf bir keyif aldım."

"Neyse ki şeref duymaktan öte bir şey de hissetmişsin," dedi kadın, gaddarca.

Hemen ardından, gücenmesin diye adamın kulağına ve boynuna öpücükler kondurunca adam da dönüp kadının dudaklarıyla buluştu ve ilk kez dudak dudağa öpüştüler. Kadın tekrar adamı yokladı ve çarpışmaya hazır olduğunu gördü. Tam ona yeniden saldıracaktı ki adam muhteşem bir âşık olduğunu göstererek hamle yaptı ve hiç acele etmeden kadını kaynayıp taşmanın kıyısına getirdi. Kadın bu kadar ilkel görünümlü ellerin böylesine şefkatli dokunabilmesine çok şaşırdı ve aldığı hazzı gizlemek için işi şakaya dökmeye çalıştı. Ama adam hiç oralı olmadı, ağırlığını koyup kadına dilediği biçimde sahip oldu ve onu doyuma ulaştırdı.

Saat sabahın ikisini gösterirken oda bir gök gürültüsüyle sarsıldı ve rüzgârın şiddetiyle pencere ardına kadar açıldı. Kadın pencereyi kapamak için yataktan fırladı ve çakan bir şimşeğin aydınlığında lagünün yüzeyinin çalkalandığını gördü. Yağmurun ardındaki ufukta ay dev gibi belirmişti. Mavi balıkçıllar fırtınanın ortasında nefesleri kesilerek kanat çırpıyorlardı. Adam derin bir uykudaydı.

Kadın yatağa dönerken yerdeki kıyafetler ayaklarına dolandı. Kendi elbisesini sonradan kaldırmak üzere yerde

bıraktı, adamın ceketini iskemlenin arkasına yerleştirip gömlek ve kravatını da ceketin üstüne astı, pantolonunu çizgi yeri bozulmasın diye özenle katlayıp kenara koydu, anahtarları, çakıyı ve paraları pantolonun üstüne yerleştirdi. Fırtına odanın havasını tazeleyip serinletmişti. Kadın pembe ipek geceliğini üstüne geçirdiğinde tüyleri diken diken oldu. Yana dönük ve bacakları kıvrık halde uyuyan adam, kadının gözüne irikıyım bir öksüz oğlan gibi göründü. Kadın ona karşı ister istemez merhamet duydu. Yanına uzanıp adamın beline arkadan sarıldı. Kadının terli bedeninin muhteşem dokunuşunu duyumsayan adam hafifçe doğruldu. Sonra boğuk bir homurtu çıkardı ve tekrar uzanarak uykuya daldı. Kadın da uyudu ama vantilatörün uğultusunun sustuğunu fark edince uyandı. Elektrikler kesilmiş, odaya kavurucu bir loşluk çökmüştü. Adam tıslarcasına horluyordu. Kadın fettanlığa soyundu ve parmak uçlarıyla adamı yokladı. Adamın horultusu aniden kesildi ve bacaklarının arasında bir hareketlenme oldu. Kadın hemen kalkıp geceliğini çıkardı. Ama yatağa döndüğünde fettanlıkları fayda etmedi ve adamın üçüncü postaya girişmek istemediği için uyuyormuş numarası yaptığını anladı. Böylece tekrar geceliğini giydi ve adama sırtını dönerek uykuya daldı.

Her zamanki gibi saat altıda uyandı. Bir süre boyunca yattığı yerde, gözlerini açmadan düşüncelere daldı, şakaklarının zonkladığını, nahoş mide bulantısını ve gerçek hayatta kendisini bekleyen meçhul bir konunun sebep olduğu huzursuzluğu görmezden gelmeye çalıştı. Vantilatörün uğultusunu duyunca gözünü araladı, şafağın sökmek üzere olduğunu ve lagünün mavi sularından yansıyan ışığın odayı belli belirsiz aydınlattığını gördü. Aniden zihninde bir şimşek çaktı ve odasına bir adam getirdiğini, hayatında ilk kez kocasından başka biriyle yattığını hatırladı. Korkuyla başını çevirip yatağa baktı,

ama adam orada değildi. Banyoda da değildi. Kadın kalkıp ışıkları yaktı ve adamın giysilerinin bıraktığı yerde olmadığını gördü. Uyumadan önce yerde bıraktığı kendi giysileriyse katlanmış ve adeta şefkatli bir biçimde iskemlenin üstüne konmuştu. Adam hakkında hiçbir şey bilmediğini, ismini bile sormadığını ancak o zaman idrak etti. Esintinin serinlettiği odada çılgın geceden geriye sadece mahzun bir lavanta kokusu kalmıştı. Çantasına koymak için başucu sehpasındaki kitaba uzanınca fark etti ki adam kitabın dehşetengiz hikâyesini barındıran sayfaların arasına yirmi dolarlık bir banknot bırakmıştı.

2

Kadın bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Anakaraya dönen feribotta, zaten daima kendine uzak görürken artık birden tiksinmeye başladığı turist kalabalığının arasındayken içine doğmuştu bu. Hep iyi bir okur olmuştu. Edebiyat fakültesini son anda bırakmış, orada okuması gereken her şeyi şevkle okumuş, sonrasında da en çok sevdiği eserleri, yani tanınmış yazarların aşk romanlarını okumayı sürdürmüştü. Bu romanlar ne kadar uzunsa ve ne kadar talihsizlikle doluysa o kadar çok hoşuna gidiyordu. Ardından yıllarca *Tormesli Lazarillo*, *Yaşlı Adam ve Deniz*, *Yabancı* gibi farklı türlerde kısa romanlar okumuştu. Son moda kitaplardan nefret eder, güncel konulara asla zaman ayıramazdı. Son yıllarda doğaüstü romanlara merak sarmıştı. Feribotun kapalı kısmına oturduğu o güneşli günde ise tek bir kelime bile okuyamadı, önceki gece yaşadıklarından başka bir şey düşünemedi.

Limandaki zarif binalar –öğrencilik yıllarından beri aşina olsa da– o gün gözüne yabancı, pis ve çürük göründü. İskelenin önünden bir otobüse bindi. Tıpkı okul yıllarında bindikleri gibi leş, yoksullarla dolup taşan ve karnaval zamanı gelmiş gibi bangır bangır müzik çalan bir otobüstü, ama o boğucu günde gözüne her zamankinden de rahatsız göründü, hayvan sürüsü gibi içeri doluşan yolcu-

ların kokusu ve tavrından ilk kez rahatsızlık duydu. Çocukluğundan beri alışık olduğu ve daha geçen hafta kızıyla beraber, hiçbir rahatsızlık duymadan alışverişe geldiği sabit pazarın keşmekeşi, kadına çöpçü çetelerinin gün doğarken yerlere serili insanları hangileri uykuda, hangileri ölü anlamak için sopalarla dürttüğü Kalküta'yı hatırlattı. Bağımsızlık Meydanı'nda otuz yıl önce oraya konan atlı *Libertador* heykelini gördü, atın şahlanmış, kılıcın havaya kalkmış olduğunu ancak o gün fark etti.

Eve girince Filomena'yı soru yağmuruna tuttu: Yokluğunda neler olmuştu da kafeslerdeki kuşlar şakımayı bırakmış, kapalı balkondaki Amazon çiçeklerinin, eğreltiotlarının, mor sarmaşıkların bulunduğu saksılar ortadan kaybolmuştu? Ezelden beridir hizmetçileri olan Filomena, kadına bitkileri yağmur görsünler diye avluya çıkardıklarını hatırlattı, yola çıkmadan önce hanımefendi böyle buyurmuştu. Yine de Ana Magdalena'nın değişikliklerin dış dünyada değil, kendi içinde olduğunu idrak edebilmesi için birkaç gün geçmesi gerekti. Yaşamı boyunca etrafında olup bitenlere doğru düzgün dikkat etmemiş, ancak o yıl adadan döndükten sonra gözü açılmıştı.

İçindeki değişimlerin ardındaki sebepleri henüz bilmese de bunların, kitabının yüz on altıncı sayfasında bulunan yirmi dolarlık banknotla alakalı olduğu kesindi. Banknotu düşündükçe içi katlanılmaz bir utançla doluyor, bir an olsun rahatlayamıyordu. Yaşadıkları tatlı kaçamağın anısını kirlettiği için öldürmek istediği adamın kim olduğunu öğrenememek, öfkeden ağlamasına sebep olmuştu. Feribotla anakaraya dönerken vicdanı fazla sızlamamış, işin içinde aşk olmadan gerçekleştirdiği kaçamağı kendisi ve kocası arasında mahrem bir konu olarak görmeye çalışmıştı, oysa banknot, çantasının ve yüreğinin derinliklerinde kor bir kömür gibi cızırdıyordu. Banknotu bir ganimet gibi saklamasının mı, yoksa haysi-

yetini geri kazanmak için yok etmesinin mi doğru olacağını bilemiyordu. Ama onu harcamasının yakışık almayacağına emindi.

Filomena'dan saat öğlen iki olmasına rağmen kocasının henüz uyanmadığını öğrenince günü daha da altüst oldu. Adam hayatında hiç böyle yataktan çıkmazlık etmemişti, çok nadiren yatak keyfi yaptıkları birkaç cumartesi ve yatakta miskinlik ederek geçirdikleri pazar günleri hariç. Odaya girince adamın baş ağrısıyla yatağa serildiğini gördü. Perdeler açıktı ve öğle güneşi odanın her köşesini aydınlatıyordu. Kadın perdeleri kapadı ve tam kocasına şefkat göstermeye başlayacakken içine kötü bir his doğdu. Hiç düşünmeksizin kocasına kendisinin en korktuğu soruyu sordu:

"Dün gece neredeydin?"

Adam şaşkın bir ifadeyle ona baktı. En mutlu çiftler arasında bile gayet olağan sayılabilecek bu soruyu birbirlerine hiç sormamışlardı. Dolayısıyla adam, rahatsızlık duymaktan ziyade şakalaşırcasına, soruya başka bir soruyla karşılık verdi: "Nerede miydim, yoksa kimle miydim?" Adamın şakalaştığını anlayamayan kadın aniden savunmaya geçti: "Ne demek istiyorsun ya?" Neyse ki adam şakayı uzatmadı ve karısına kızları Micaela'yla beraber bir caz bara gittiklerini ve çok güzel zaman geçirdiklerini anlattı. Ardından konuyu değiştirdi:

"Neyse," dedi, "seyahatinin nasıl geçtiğini anlatsana."

Kadın sorduğu kaba sorunun geçmiş yaraları deşebileceğinden korktu. Bunu düşünmek bile içini kararttı. "Her zamanki gibi," dedi. "Otelde elektrikler kesildi, sabah uyandığımda da sular kesikti," diye yalan söyledi, bu sebeple iki gündür banyo yapamamıştı ve kan ter içindeydi. Neyse ki deniz sakindi ve feribotta biraz uyuyabilmişti.

Adam tek sıçrayışta yataktan kalktı –altında bir tek donu vardı, hep böyle uyurdu– ve banyoya gitti. Dev

gibi, atletik, gayet yakışıklı bir adamdı. Kadın da onun peşinden gitti ve evlendikleri günden beri yaptıkları gibi, adam duşun buğulu camının ardında, kadınsa klozete oturmuş halde laflamaya koyuldular. Kadın kızlarının ne kadar asi olduğundan bahsetmeye koyuldu. Micaela adlı kızın ismi adada gömülü anneannesininkiyle aynıydı. Rahibe olmayı kafasına koymuştu ama bir yandan da kendisinden birkaç yaş büyük bir caz virtüözüyle ilişki yaşıyor, sabahlara kadar onunla âlem yapıyordu. Annesi kızını halihazırda anlayamazken o gün kafası iyice karışmıştı, çünkü kocasının, kızıyla beraber keş müzisyenlerin cirit attığı bir batakhaneye gitmesine anlam verememişti. Kocası bunu duyunca gevrek gevrek güldü:

"Kızımızla sabahladığım için beni kıskandın mı?"

Her ne kadar evet demek kadını rahatlatacak olsa da kendini son anda tuttu, sevgi dolu bir sohbetin tadını kaçırmak istemiyordu. Adam Grieg'in piyano konçertosunun ilk notalarını mırıldanmaya koyuldu ve sabunlanırken birden kadına dönüp, "Gelmiyor musun?" dedi.

Kadının uydurabileceği tek bir mazeret vardı, neyse ki kendisi gibi titiz biri için geçerli bir mazeretti:

"Dünden beri yıkanamadım, leş gibiyim."

"Daha iyi ya," dedi adam. "Su harika."

Bunun üstüne kadın ekose gömleğini, kot pantolonunu ve dantelli külotunu çıkardı, hepsini kirli çamaşır sepetine attı ve duşun altında kocasına katıldı. Adam ona yer açmak için kenara çekildi ve sohbete ara vermeden her zamanki gibi karısını tepeden tırnağa sabunlamaya koyuldu.

Sevgili oldukları dönemden beri bazı alışkanlıklarını koruyabilmişlerdi, beraber duş almak da bunlardan biriydi. Başlarda bunu mecburiyetten yapmışlardı, çünkü işe aynı saatte gidiyorlardı ve kimin duşa önce gireceği konusunda tartışmak yerine aynı anda yıkanmak daha

kolaydı. Birbirlerini sabunlamaya bayılırlardı, öyle ki, birçok kez havaya girer ve duştan çıktıktan sonra banyo zemininde sevişirlerdi, kadın sırf böyle zamanlarda sırtları incinmesin diye yumuşacık bir banyo halısı almıştı.

Evliliklerinin ilk üç yılında her gün sevişmişlerdi: Geceleri yatakta ya da sabahları banyoda, tabii regl ve hamilelik gibi kutsal ateşkes dönemleri hariç. İkisi de rutinin iyi bir şey olmadığını bildiğinden, herhangi bir tartışmaya gerek duymadan, ilişkilerine biraz çeşni katmaya karar vermişlerdi. Bir dönem, en lüksünden en pisine kadar otellerin müdavimi olmuşlar, otelin birinde silahlı soyguna uğrayıp dımdızlak kalana kadar bu geleneği sürdürmüşlerdi. Bazen öyle beklenmedik anlarda sevişirlerdi ki kadın tatsız sürprizlerden kaçınmak adına çantasında prezervatif taşımaya başlamıştı. Ta ki bir gün derginin birinde bir doğum kontrol hapı reklamı görene kadar: *Lutecian ile Sonrasını Düşünme*. Böylece yeni bir sayfa açılmış, artık sonrasını düşünmelerine gerek kalmadığından her sevişmenin ardından açık seçik fıkralar anlatmaktan tutun da Seneca'nın özlü sözlerini irdelemeye bile fırsat bulabilmişlerdi.

Çocuk sahibi olup saat düzenleri değişince eski tempolarını büyük ölçüde kaybetseler de her fırsatta sevişmeye çalışmışlardı. En çılgın arzuların bile kabul gördüğü, keyifli bir ilişkiydi bu. Yeniliklere daima açık olsalar da, akla gelecek her şeyi denedikten sonra bir noktada tekrar rutine dönmüşlerdi.

Kocası Doménico Amarís elli dört yaşındaydı. Terbiyeli, yakışıklı ve zarif bir adamdı. Yirmi yılı aşkın bir süredir Belediye Konservatuvarı'nın müdürüydü. Son derece mahir bir orkestra şefi olmasının yanında tam bir salon erkeğiydi. Müzik yeteneğini mizah anlayışıyla buluşturarak Agustín Lara'nın *bolero*'larını Chopin tarzında, Küba ezgilerini Rahmaninov usulü yorumlar, böylece en sıkıcı

davetleri bile şenliğe dönüştürmeyi başarırdı. Üniversitedeyken her konuda birinciydi: şan, yüzme, hitabet, masa tenisi. Kimse ondan iyi fıkra anlatamaz, *country*, Çarliston ve Apaçi tangosu gibi en duyulmamış dansları bile ondan iyi kimse bilemezdi. Cüretkâr bir illüzyonistti; bir seferinde Belediye Konservatuvarı'nın bir gala yemeğinde, sayın valinin kapağını kaldırdığı büyük çorba kâsesinden capcanlı bir tavuk çıkarmıştı. Satranç konusunda iddialı olduğu bile bilinmezken, bir gece, muhteşem bir konserin ardından Paul Badura-Skoda kendisine meydan okuyunca satranç tahtasının başına oturmuşlar ve ertesi sabah saat dokuza kadar on bir kez berabere kalmışlardı. Bir seferindeyse şakası felakete dönüşmek üzereyken son anda kurtulmuştu: Meşhur García ikizlerini nikâh gününde yer değiştirip damatlarını kandırmaya ikna etmişti, kızlar neredeyse birbirlerinin damatlarıyla evleneceklerdi. Son büyük şakası bu olmuştu, çünkü o günden sonra ne damatlar ne de aileleri onu affetmişti. Yine de Ana Magdalena kocasına uyum sağlayıp onu benimsemişti, hatta öyle yakınlaşmışlardı ki bir noktadan itibaren tek bir kişi olarak görülmeye başlamışlardı.

Adam kariyerinin zirvesinde olduğunu düşünüyor, kendi fikirlerine çok değer veriyordu. Hep büyük bir müzisyenin eserlerinin kaderinden ayrılamayacağını düşünürdü ve büyük orkestra şeflerinin müzikleri ve yaşamlarını sistematik biçimde çalışarak bunu başarabildiğine inanmıştı. Brahms'ın en muazzam eserinin keman konçertosu olduğunu düşünür, onun nasıl olup da Dvorak'ın yaptığı gibi görkemli bir çello konçertosu bestelemediğine şaşırırdı. Orkestra şefliğini ve kayda geçirilmiş müzik dinlemeyi bırakmış, müziği okumayı yeğler olmuştu. Belediye Konservatuvarı'nda desteklediği deneysel atölyelerde ortaya çıkan tuhaf müzikler bunun bir istisnasıydı.

Soyut denebilecek bu tür kendine mahsus kriterler

aracılığıyla, yeni ve daha insani bir yaklaşımla müzik dinleme ve farklı bir ruhla müzik icra etme üzerine bir kılavuz yazıyordu. Üç büyük örneğe odaklandığı bölümleri bitirmek üzereydi: Taşkın dehalarına rağmen kısa ve bahtsız yaşamlar süren Mozart ile Schubert ve de yaşamının doruğunda akıl almaz bir bisiklet kazası geçiren Chausson.

Aslında ailesiyle ilgili tek derdi, büyüleyici bir asi olan kızı Micaela'nın davranışlarıydı. Kız anne babasını bu çağda rahibe olmanın eskisiyle aynı şey olmadığına ikna etmeye kararlıydı ve üçüncü bin yılın şafağında iffet yemininin ortadan kalkacağına emindi. İşin tuhafı, annesinin rahibeliğe karşı çıkmasının sebeplerinin babasınınkilerden farklı olmasıydı. Adam ailede halihazırda müzisyen fazlalığı olduğundan bu duruma hiç önem vermiyordu. Ana Magdalena da bir dönem trompet öğrenmeye çalışmış, ama beceremeyişti. Ailede herkes güzel şarkı söylerdi. Kızları konusundaki en büyük dert ise, geceleri uyumamak gibi bir alışkanlık edinmiş olmasıydı. Melez trompetçi sevgilisiyle tamamen ortadan kaybolduğu bir hafta sonunda bu durum tam bir krize dönüşmüştü. Polise başvurmamışlardı, çünkü bohem gençlerin nerede olduğunu bütün arkadaşları biliyordu. Evet, adadaydılar. Annesi bunu öğrenince dehşete kapılmıştı. Micaela onu yatıştırmak için anneannesinin mezarına gül bıraktığını söylemişti. Bunun doğru olup olmadığı asla öğrenilememiş, Ana Magdalena da doğruluğunu teyit etmek için herhangi bir çaba göstermemişti. Kızına sadece bir daha böyle bir şey yapmadan önce kendisine danışmasını salık vermiş ve şöyle demişti:

"Annem güllerden nefret eder."

Doménico Amarís kızının isyanını anlasa da karısına sadakati dolayısıyla araya girmiyor, böyle durumlarda hep olduğu gibi arafta kalıyordu. Neyse ki Micaela lütfe-

dip hafta sonları haricinde evde kalmaya başladı. Yemekleri sıklıkla ailesiyle yiyor, günde en az üç saat telefonda konuşuyor, akşam yemeklerinden sonra odasına kapanıp televizyonda filmler izliyor, filmlerden yükselen çığlık ve patlama sesleri gece boyunca evi inletiyordu. Ebeveynini en çok şaşırtan ise, sofradan kalkmadan önceki sohbetlerde kızın kültürel yaşama dair olgun ve güncel bilgilere sahip olduğunu belli etmesiydi. Dahası, annesinin tesadüfen öğrendiği ve "hiç yoktan iyidir" diye yorumladığı üzere, bitmek bilmez telefon konuşmaları sadece cazcı sevgilisiyle değil, Yalınayak Carmelita Rahibeleri'nin resmî eğitmenlerinden biriyleydi.

Bir akşam Ana Magdalena sofrada kızının hafta sonu kaçamaklarından hamile döneceğine dair endişelerini dile getirmiş, Micaela da onu sakinleştirmek için on beş yaşındayken doktor bir arkadaşının kendisine hamilelik önleyici bir aparat taktığını anlatmıştı. Çağdaş doğum önleyici yöntemlerin cüretkârlığına bir türlü ayak uyduramamış Ana Magdalena duyduklarına inanamamış ve kendini tutamayarak çığlığı basmıştı:

"Orospu!"

Bu çığlığın ardından eve çöken sessizlik ilerleyen günlerde de havada asılı kalmıştı. Ana Magdalena günlerce odasından çıkmamış ve sabah akşam ağlamıştı; bunun sebebi kızına duyduğu öfkeden ziyade kendi tepkisinden duyduğu utançtı. Kadın ağlarken kocası da sanki o yokmuş gibi davranmıştı, zira kadına gözyaşı döktüren sebepleri anlasa da onlara bir türlü anlam veremiyordu.

Adamın bu hali Ana Magdalena'yı ürkütmüş, bunun erkeklerin kendisine karşı yeni bir tavrı olduğunu düşünerek sarsılmıştı. Olumsuz tavırlara oldum olası alışıktı; onlara hiç aldırmaz, hemencecik unutuverirdi. Ancak o yıl, adadan döndükten sonra, alnında sadece erkeklerin görebildiği bir iz bulunduğunu düşünmeye başlamıştı.

Kendisini çok seven, kendisinin de herkesten çok sevdiği bir erkeğin bu izi görmemesi imkânsızdı. İkisi de yıllar boyunca günde iki paket sigara içerken sevgilerinden yola çıkarak anlaşıp sigarayı beraber bırakmışlardı. Ama kadın adadan dönüş yolunda bir sigara yakıp yeniden içmeye başlamış, her ne kadar gizlice tüttürse ve ardından oda parfümü sıksa da adam tütün kokusunu, evdeki kül tablalarının yer değiştirdiğini ve kadının özensiz davranarak sağda solda unuttuğu izmaritleri fark edince uyanmıştı.

Kadının adadan son dönüşünden beri düzenleri altüst olmuştu. Ana Magdalena aylar boyunca Borges, Bioy Casares ve Ocampo'nun *Fantastik Edebiyat Antolojisi*'ni bitirememişti. Uykusuzluk çekiyor, gecenin bir yarısı banyoya kapanıp sigara içiyor, üstüne sifon çekse de gitmeyen izmaritler sabah beşte uyanan kocası tarafından görülüyordu. Kadının yataktan kalkma sebebi sigara içmek değildi, tam tersi, gözüne uyku girmediği için sigara içiyordu. Bazen kitap okumak için başucu lambasını yakıyor, birkaç dakika sonra kapıyor, yatakta dört dönerken kocasını uyandırmamak için büyük özen gösteriyordu. Derken bir gün adam cesaretini topladı ve sordu:

"Neler oluyor?"

Kadın ise yavan bir tavırla karşılık verdi:

"Hiç. Niye ki?"

"Kusura bakma," dedi adam, "ama adadan döndüğünden beri bir şeylerin değiştiğini fark etmemek imkânsız." Ve sözünü kendine özgü fiyakalı bir dokunuşla tamamladı: "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Bilmem ki, bana göre bir değişiklik yok," dedi kadın, kocasını irkilten bir vurdumduymazlıkla. "Ama belki de haklısındır. Micaela'ya bağırdığım için canım sıkılmış olabilir mi acaba?"

Adam, "Bence öncesi var," dedi ve cüretkâr bir biçimde ekledi: "Adadan döndüğünden beri böylesin."

Temmuz sıcakları bastırmaya başladığında kadının karnında kelebekler kanat çırpmaya başladı. Adaya dönene dek bu ruh halinden kurtulamayacaktı. Temmuz ayı adeta geçmek bilmedi, kadının içindeki kararsızlık da bu hissi kuvvetlendirdi. Geçmiş yıllarda alelade bir pazar gezmesinden farkı olmayan ada ziyaretine bu yıl, kendisine yirmi dolar bırakarak yüreğini dağlayan kaçamak sevgilisiyle karşılaşma korkusu hükmetti. Önceki yıllardan farklı olarak bu kez kot pantolon ve plaj çantasından vazgeçti; keten bir döpiyes giyip ayağına altın rengi sandaletler giydi, valizine şık bir takım elbise, yüksek topuklu ayakkabılar ve zümrüt rengi takılar koydu. Kendini bambaşka biri gibi hissediyordu: Yeni ve yetkin bir kadın.

3

Adaya ulaşıp feribottan indiğinde her zamanki taksisinin daha da köhneleşmiş olduğunu gördü ve başka bir taksiye binmeye karar verdi: Yepyeni, klimalı bir taksiydi bu. Adada kendi otelinden başka hiçbir oteli tanımadığı için şoföre yeni Carlton Oteli'ne gitmesini söyledi. Son üç yıldır otelin inşaatının sürdüğünü, demir iskeletinin altın rengi camlarla kaplandığını görmüştü. Ağustos ayında otel kalabalık olduğundan bütçesine uygun bir oda bulamasa da resepsiyon görevlileri iyi bir indirim yapınca on sekizinci kattaki süitlerden birini tuttu. Odanın manzarası bir yanda Karayip denizine, diğer yandaysa dağlara kadar uzanan lagüne hâkimdi. Fiyatı maaşının dörtte biri olsa da gerek odanın ihtişamı, sessizliği ve ferahlığı, gerekse çalışanların nazik tavırları Ana Magdalena'ya çok ihtiyaç duyduğu o sükûnet hissini sağladı.

Adaya adım attığı saat üç buçuktan akşam yemeğine indiği saat sekize kadar bir an boş durmadı. Otelin çiçekçisindeki kuzgunkılıçları muhteşem olsa da on kat daha pahalı olduğundan kadın yine önceki yıllarda gittiği çiçekçiye gitti. Çiçekçi kadın ona adalı olmayanlar için yeni bir mezarlığın açıldığını anlattı; lagünün kıyısında, çiçeklerle bezeli, kuşların şakıdığı bir mezarlıktı bu, ama yerden tasarruf etmek için ölüleri dikey gömüyorlardı.

Ana Magdalena tepedeki mezarlığa ulaştığında saat akşamüstü beşti ve güneş önceki yıllardan daha hafifti. Bazı mezarlar açılıp boşaltılmıştı ve yolun kenarında sönmemiş kireç yığınlarının arasında tabutlar ve kemik kalıntıları göze çarpıyordu. Kadın evden aceleyle çıkarken bahçe eldivenlerini yanına almayı unutmuştu. Annesinin mezarında biten otları çıplak elleriyle yolarken bir yandan da annesine geçen yıl boyunca yaşadıklarını aktarmaya koyuldu. En güzel haber oğluyla ilgiliydi: Aralık ayında Filarmoni Orkestrası'nın başçellisti olarak sahne alacak, Çaykovski'nin *Bir Rokoko Teması Üzerine Çeşitlemeler*'ini seslendirecekti. Kızı hakkında kötü şeyler anlatmamak için akla karayı seçti ve annesinin tasvip etmeyeceğini bildiği için rahibe olmak istediğinden hiç bahsetmedi. Son olarak da dişini sıktı ve önceki yıl adada yaptığı kaçamağı anlattı, o âna dek bunu kimseye anlatmamıştı. Annesine, adamın ismini cismini hiç bilmediğini söyledi. Bu yaptığını onayladığına dair annesinden bir işaret geleceğine öyle emindi ki durup işareti beklemeye koyuldu. Çiçek açan ebegümecinin rüzgârda salınan dallarına baktı; gökte, denizin tepesinde, uçsuz bucaksız gökyüzünde bir saat rötarla uçan Miami uçağını gördü.

Otele döndüğünde toza bulanmış giysilerinden ve saçından utandı. Önceki seneden beri kuaföre gitmemişti, çünkü saçları daima yumuşak ve güzeldi, üstelik karakteriyle de uyumluydu. Otelin kuaförü ukala bir adamdı, teni pırıl pırıldı, ismi Gastón olsa da Narciso tipi vardı. Ana Magdalena'yı saçına neler yapabileceğine dair çekici önerilerle karşıladı. Sonunda kadının kendi başınayken de mütevazı biçimde hallettiği klasik bir kesimde karar kıldılar. Anaç bir manikürcü kadın Ana Magdalena'nın mezarlıkta yıpranan ellerine merhemler sürdü. Ana Magdalena öyle iyi hissetti ki ertesi sene buraya dönüp farklı bir stil deneyeceğine dair kendi kendine söz

verdi. Gastón ücretin otel hesabına işleneceğini belirtti, ama yüzde onluk bahşiş buna dahil değildi. Bahşiş ne kadar tutuyordu acaba?

"Yirmi dolar," dedi Gastón.

Kadın belli belirsiz gözlerini kıstı, annesinden beklediği işaret bu olsa gerekti, yaşadığı maceranın açtığı yaraya kabuk bağlatacaktı. Bir yıldır cüzdanının dibinde alev alev yanan banknotu çıkardı ve memnuniyetle kuaföre uzattı.

"Hayrını görün," dedi sevinçle. "Alın teriyle kazandığım bir para bu."

Lüks otelde keşfettiği başka gizemler Ana Magdalena Bach için bu denli kolay olmadı. Odasında sigara yaktığında alarmlar çalmaya, ışıklar yanıp sönmeye başladı ve buyurgan bir ses kaydı sigara içilmeyen bir odada bulunduğunu üç dilde kendisine hatırlattı. Odasındaki ışıkları, televizyonu, klimayı ve müzik sistemini çalıştırabilmek için kapıyı açarkenki aynı kartı kullanması gerektiğini anlamak için yardım almak zorunda kaldı. Banyodaki yuvarlak jakuzinin basıncının erotik mi yoksa klinik seviyede mi olacağını elektronik bir panelden ayarlaması gerektiğini öğrendi. Mezarlıktayken güneşin altında ter içinde kalan giysilerini çıkardı, saçı bozulmasın diye duş bonesini taktı ve yaşayacağı bu yeni deneyimin heyecanıyla, köpürüp duran jakuziye girdi. Sevinçten uçarcasına küvetin yanındaki telefona uzanıp evi aradı ve kocasına itirafta bulundu: "Seni ne kadar özlediğimi bir bilsen!" Sesi öyle büyük bir şevkle titreşti ki adam jakuzinin sarsıntısını ta telefonun öbür ucundan hissetti.

"Vay be!" dedi. "Döndüğünde acısını çıkaracağız."

Akşam yemeğine indiğinde saat sekizdi. Başta giyinmesi gerekmesin diye odaya yemek söylemeyi düşünse de oda servisinin fiyatını görünce bütün çulsuzlar gibi otelin kafeteryasına inmeye karar vermişti. Siyah ipek

elbisesi o yılın modasına göre fazlaca bol kaçsa da saçıyla uyumluydu. Dekoltesinden biraz çekinse de sahte zümrütten kolyesi, küpeleri ve yüzüklerinden aldığı güçle gözleri ışıldadı.

Kafeteryada sütlü kahvesiyle jambonlu peynirli tostunu çabucak bitirdi. Turistlerin bağrışmalarından ve bangır bangır çalan müzikten rahatsız olunca odasına çekilmeye karar verdi. Üç aydır bitiremediği, John Wyndham'ın *Triffidlerin Günü* kitabını okuyacaktı. Lobiden geçerken ortamın dinginliği hoşuna gitti ve kabarenin kapısına gelince içeride *İmparator Valsi* eşliğinde dans eden profesyonel çift dikkatini çekti; dans teknikleri mükemmeldi. Kapıdan içeri adım atmadan onları izlemeye daldı. Çiftin dansı bittikten ve pist sıradan insanlar tarafından işgal edildikten sonra da yerinden ayrılmadı. Tatlı ve erkeksi bir ses hemen arkasında çınlayınca dalgınlığından sıyrıldı.

"Dans etmek ister misiniz?"

Öyle yakınındaydı ki Ana Magdalena daha arkasını dönmeden, adamın tıraş losyonunun ardında çekingenliğinin yaydığı hafif kokuyu hissetti. Sonra başını çevirip omzunun üstünden adama baktı ve nefesi kesildi. "Kusura bakmayın," dedi şaşkınlıkla, "ama elbisem dans etmek için uygun değil."

Adam hiç tereddüt etmeden karşılık verdi:

"Elbisenin içindeki sizsiniz, canınız ne isterse yapabilirsiniz, hanımefendi."

Bu söz kadını derinden etkiledi. Düşünmeksizin kendi bedenini yokladı, açık dekoltesini, diri memelerini, çıplak kollarını duyumsayarak bedeninin yerli yerinde olduğunu teyit etti. Sonra tekrar omzunun üstünden adama baktı, ama bu kez amacı sesin sahibini görmek değil, adamı hayatında göreceği en güzel gözlerle buluşturmaktı.

"Çok naziksiniz," dedi hayranlıkla. "Günümüzde böyle laflar eden erkek kalmadı."

Bunun üstüne adam kadına bir adım yaklaşıp dansa davet teklifini ağzını açmadan elini uzatarak yineledi. Ana Magdalena Bach, adasında yalnız ve özgür halde, kendisine uzanan eli bir uçurumun kıyısına tutunurcasına, var gücüyle tuttu. Eski tarzda üç vals boyunca dans ettiler. Ana Magdalena, en ustalık gerektiren adımları bile rahatça atmasından adamın turistleri eğlendirmek için görevli profesyonellerden olduğunu varsaydı ve kendini onun kılavuzluğuna bıraktı, ama kol mesafesinden daha fazla yaklaşmasına da izin vermedi. Adam gözlerini kadınınkilere dikti: "Film yıldızları gibi dans ediyorsunuz." Kadın bunun doğru olduğunu biliyordu, ama adamın yatağa atmak istediği bütün kadınlara böyle laflar söylediğini de tahmin edebiliyordu. İkinci vals sırasında adam onu kendine çekmek istedi, ama kadın buna izin vermedi. Adam hiç üstelemeden dansa odaklandı, parmaklarını narin bir çiçeği tutarcasına kadının beline dokundurdu. Kadın da ona benzer bir dokunuşla karşılık verdi. Üçüncü valsin ortasına geldiklerinde kadın adamı ezelden beridir tanıyormuş gibi hissediyordu.

Böylesine eski tarz bir erkeği yakışıklı bulacağı hiç aklına gelmezdi. Adamın teni soluktu, gür kaşlarının altında gözleri alev alevdi, kapkara saçları briyantinlenmiş ve tam ortadan ayrılmıştı. Tropiklere özgü ham ipek smokini dar kalçalarına sımsıkı oturarak fiyakalı görünümünü tamamlıyordu. Gerek görünümü gerekse davranışları yapmacık olsa da alev saçan gözleri tutku doluydu.

Valslerin ardından adam kadını hiçbir şey söylemeden ve izin istemeden salonun köşesindeki masalardan birine götürdü. İzin istemesine de gerek yoktu: Kadın olacakları önceden biliyordu ve adamın şampanya sipariş ettiğini duyunca içi sevinçle doldu. Salonun loşluğunda her şey olduğundan daha şık görünüyor, masalar mahremini koruyordu. Salsalara kulak vererek dinlendi-

ler, bir yandan da hararetle dans eden çiftleri izliyorlardı. Kadın, adamın kendisine söyleyecek fazla bir şeyi olmadığını biliyordu. Yarım şişe şampanya içtiler. Salsalar saat on birde sona erdi ve sunucu mikrofonu eline alıp *bolero* kraliçesi Elena Burke'ün, görkemli Karayipler turnesinin son gününde, sadece o geceye mahsus olmak üzere sahne alacağı duyuruldu. Böylece meşhur sanatçı göz kamaştırarak, tezahüratlar arasında sahneye çıktı.

Ana Magdalena adamın otuz yaşından genç olduğunu tahmin etti, çünkü *bolero*'ya pek ayak uyduramıyordu. Kadın onu ustalıkla yönlendirdi, adam da adımlarını onunkilere uydurdu. Adamı yine belli bir mesafede tuttu, ama bunu namusunu korumak için değil, şampanyanın kaynattığı kanının çağıldayarak dolaştığı damarlarını hissetmesini önlemek için yaptı. Yine de adam onu önce nazikçe, sonradan da kuvvetle kavrayarak kendine yaklaştırdı. Böylece kadın adamın amacından şüphe duyulmaması için vurgulamak istediği şeyi kasık bölgesinde hissetti. Dizleri boşalır gibi oldu, damarlarını çatlatacak gibi akan kana ve kesilen soluğuna için için sövdü. Yine de çabucak toparlanmayı başardı ve adam ikinci şişe şampanyayı sipariş edecekken onu durdurdu. Adam da kadının halini gözden kaçırmamış olacak ki onu kumsalda yürüyüşe davet etti. Kadın bu fikirden hoşlanmadığını belli etmemek adına işi şakaya vurdu:

"Kaç yaşında olduğumu biliyor musunuz?"

"Siz yaştan bağımsız birisiniz bence," dedi adam. "İstediğiniz yaşta olabilirsiniz."

Kadın bunca yalandan sıkılmıştı ve "ya şimdi ya asla" diye düşünerek hamle yapmaya karar verdi. "Kusura bakmayın," dedi ayağa kalkarken, "gitmem gerekiyor." Adam da ayağa kalktı, kafası karışmıştı.

"N'oldu?"

"Gitmem gerekiyor," dedi kadın. "Şampanya biraz çarptı."

Adam başka masum önerilerde bulundu, belki de gitmeye karar veren bir kadını hiçbir gücün tutamayacağını bilmiyordu. Sonunda pes etti.

"Peki size eşlik edebilir miyim?"

"Hiç zahmet etmeyin," dedi kadın. "Yine de teşekkür ederim, gerçekten, unutulmaz bir geceydi."

Asansöre bindiğinde yaptığından pişmanlık duydu. Kendinden nefret etti. Ama bir yandan da içinden geleni yaptığı için memnundu. Odasına girdi, ayakkabılarını çıkardı, sırtüstü yatağa uzandı ve bir sigara yaktı. Duman alarmı ötmeye başladı. Neredeyse alarmla aynı anda kapısı çalındı; kanun güçleri bu lanet otelde konukları odalarına kadar takip ediyordu. Ama kapıyı çalan kanun güçleri değil, adamdı. Koridorun loş ışığında balmumu müzesindeki mankenlere benziyordu. Kadın başta kapıyı aralamaya yanaşmasa da sonunda gevşedi ve kenara çekildi. Adam kendi evine girercesine rahat bir tavırla içeri adım attı.

"Bana bir içki verin," dedi.

"Kendiniz alın," dedi kadın, aldırışsızca. "Bu uzay gemisinde neyin nasıl çalıştığını bilmiyorum."

Adam ise her şeyi biliyordu. Işıkları ayarladı, müziği açtı ve minibardan aldığı şampanyayı ustalıkla kadehlere doldurdu. Kadın da bu tiyatroya katıldı, ama kendisi olarak değil, kendi rolünde oynayan biri olarak. Tam kadeh tokuşturacakken telefon çaldı. Kadın telefonu açtı. Bir otel görevlisi, son derece nazik bir biçimde, gece yarısından sonra odalarda kalacak ziyaretçilerin resepsiyonda kayıt açtırmaları gerektiğini belirtti.

Kadın, "Biliyorum, açıklamaya zahmet etmeyin lütfen," diye görevlinin lafını kesti. "Kusura bakmayın."

Telefonu kapattığında yüzü utançtan kızarmıştı.

Adam da telefonda söylenenleri duymuşçasına bir açıklama getirdi: "Namus düşkünü insanlar bunlar." Ardından, lafı daha fazla dolandırmadan, bir saat on beş dakika sonra gerçekleşecek ay tutulmasını izlemek için kadını kumsala davet etti. Kadın ayın tutulacağından haberdar değildi. Ay tutulmalarına bayılırdı, ama bütün gece namus ve ayartma arasında gidip geldiği için kafası karıştı ve karar veremedi.

"Olacaklardan kaçamayız," dedi adam. "Kaderimiz bu."

Doğaüstü durumlar işin içine girince kadının vicdanı rahatladı. Böylece adamın muhteşem kamyonetine binip ay tutulmasını izlemeye turistlerden uzak, palmiyeler arasına gizlenmiş küçük bir koya gittiler. Uzaklarda yerleşim yerlerinin ışıltısı görünüyordu. Yıldızlarla dolu gökyüzünün ortasındaki ay yalnız başına ve mahzundu. Adam kamyonetini palmiyelerin altına park etti, rahatlamaya hazırlanarak ayakkabılarını çıkardı, kemerini gevşetti ve koltuğunu yatırdı. Kadın ancak o zaman fark etti ki kamyonetin arka koltuğu yoktu ve ön koltukları yatağa dönüştürmek için tek bir düğmeye dokunmak yetiyordu. Ayrıca araçta küçük bir bar ve Fausto Papetti'nin saksofon ezgilerini çalan bir müzik seti vardı, kırmızı bir perdenin ardındaysa ufacık bir lavabosu olan minicik bir banyo. Kadın neler döndüğünü anlayıverdi.

"Ay tutulması falan yok," dedi.

Adam haberlerde ayın tutulacağını duyduğunu söyledi.

"Ay tutulmayacak," dedi kadın. "Ay tutulmaları ancak dolunay zamanında olur, oysa şu an yarımay var."

Adam istifini bozmadı.

"Belki de güneş tutulmasıdır," dedi. "Daha çok zamanımız var."

Lafı daha fazla uzatmadılar. İkisi de işin nereye va-

racağını biliyordu ve kadın neyle karşılaşacağını ilk *bolero* dansları sırasında anlamıştı. Adamın kendisini nazik dokunuşlarla, adeta soğanın katmanlarını ayırırcasına parça parça soyarken gösterdiği ustalık kadını şaşırttı. Adamın ilk hamlesinde kadın acıdan öleceğini sandı ve kurban edilen bir buzağı gibi çaresizce çırpındı. Nefesi kesildi, buz gibi terledi, ama ilkel içgüdülerine başvurarak kendine hâkim oldu, böylece ikisi beraber haşin ama bir yandan da şefkat dolu, akıl almaz bir hazza ulaştılar. Kadın adamın ismini sormadı, sormak da istemedi, ta ki o vahşi geceden üç yıl sonra bir gün televizyonda adamın mahzun bir vampiri andıran robot resmini görene dek: Biçare dulları ayartıp kötü emellerine alet eden, muhtemelen ikisini de katleden bu kişi Karayipler'de polis tarafından aranıyordu.

4

Ana Magdalena Bach ertesi yılki erkeğini kendisini adaya götüren feribotta buldu. Yağmur yağdı yağacaktı, deniz ekim ayındaki gibi çırpıntılıydı ve hava pek tatsızdı. Karayip müzikleri çalan bir grup, feribot yola çıkar çıkmaz çalmaya başladı ve Alman bir turist kafilesi adaya kadar durmadan dans etti. Kadın Ray Bradbury'nin *Mars Günlükleri*'ni okuyabilmek için saat on birde feribotun ıssız kafeteryasında kuytuya çekildi. Tam okumaya daldığı anda bir çığlık duyuldu:

"Bugün şanslı günüm!"

Ortaokuldan arkadaşı ve kızının vaftiz babası, saygın bir avukat olan Aquiles Coronado kollarını açmış, goriller gibi ağır aksak adımlarla koridordan kendisine yaklaşmaktaydı. Kadının beline sarıldı ve onu öpücüklere boğdu. Adamın teatral sevgi gösterisi hayli yapmacık görünse de kadın onun samimi olduğunu biliyordu. Adama aynı şevkle karşılık verdi ve onu masasına davet etti.

"Vay canına!" dedi adam. "Artık düğünler ve cenazeler haricinde rastlaşamaz olduk."

Gerçekten de üç yıldır görüşmemişlerdi ve kadın adamda gördüğü şaşırtıcı değişimleri adamın da onda görüyor olabileceğini düşünerek dehşete kapıldı. Adam halen bir gladyatör gibi heybetli olsa da cildi pörsümüş, gı-

dısı Rönesans tablolarındaki karakterlerinki gibi sarkmış, rengi atmış saçları deniz esintisinde birbirine karışmıştı. Ortaokulda tanıştıklarından beri adam flört düşkünüydü, ama cüretkârlıkları kızları akşamüstü sinemaya götürmekten öteye gitmezdi. Yine de evlenince turnayı gözünden vurmuş, bu sayede hukuk mesleğinde edineceğinden çok daha fazla itibar ve maddiyata ulaşmıştı.

Tek başarısızlığını Ana Magdalena Bach'la yaşamış, on beş yaşındaki ilk denemesinden itibaren kadın ona kapıları kapamıştı. Evli barklı insanlar olduklarında adam arsızca çapkınlığa girişmiş ve her karşılaştıklarında, flörtleşmeye zahmet etmeden kadını yatağa atmak istediğini belli etmişti. Kadın tarafından ciddiye alınmadıkça iyice çığrından çıkmış, eve çiçekler ve aşk mektupları göndermeye başlayarak kadını azıcık da olsa etkilemeyi başarmıştı. Yine de kadın kendine hâkim olmuş, bu sayede dostlukları ömür boyu sürmüştü.

Feribotta karşılaştıklarında adam saygıda hiç kusur etmedi, zaten medeni davranmak istediğinde ondan iyisi yoktu. İskelede vedalaştılar, çünkü adamın acelesi vardı ve yapması gereken işleri halledip öğleden sonra dört feribotuyla anakaraya dönmesi gerekiyordu. Kadın iç geçirdi. Geçen yılki gelişinden beri bu 16 Ağustos'u iple çekmiş, ama artık dersini almıştı: Yıl boyunca gün sayıp mutluluğunu bir gecelik seyrana bağlamak saçmalıktı. Adadaki ilk macerasını şanslı bir tesadüfe borçluydu, ama en azından seçimi kendisi yapmıştı. İkinci macerasındaysa seçilen kendisi olmuştu. İlk macerası nahoş yirmi dolarlık banknotla son bulsa da beraber olduğu erkek her şeye değmişti. İkinci macerasındaysa öyle olağanüstü hazlara ulaşmıştı ki üç gün boyunca narin yerlerine merhemler sürünüp buz koyması gerekmişti.

Oteller konusundaysa, her zamanki otel favorisiydi, tanıyıp benimsediği bir mekândı, ama orada tanıdık biri-

leriyle karşılaşma riski yüksekti. İkinci macerasında kaldığı otel ise ne kadar modern olsa da boğucu kurallarıyla Ortaçağ ortamlarını andırıyordu. Ayrıca öyle özenti mekânlarda süslenip dışarı çıktığında beraber olduğu gelişigüzel erkeğin kendisine yirmi değil yüz dolarlık bir banknot bırakma riski vardı. Dolayısıyla Ana Magdalena üçüncü macerasında kendisi olmaya karar verdi: İçinden geldiği gibi giyinecek, seçimlerini kendisi yapacak, işini şansa bırakmayacaktı. İlk macerasındaki adamın hakkını veremediğini düşündü. O seferden açılan yaraların artık kabuk bağladığını hissetti ve adamla tekrar karşılaşıp onunla yatabilmeyi arzuladı. Bu yıl şaşkınlığa kapılmayacak, acele etmeyecek, önceki yıllardaki iki âşığından edindiği deneyimle kendine güvenecekti.

Bindiği taksinin şoföründen aldığı tavsiyeyle farklı bir otele gitti. Badem ağaçları arasındaki kulübelerden oluşan otelde, dans pisti vazifesi gören koca bir avlunun çevresinde yemek masaları vardı. Her yer Kübalı meşhur şarkıcı Celia Cruz'un sahne alacağını duyuran afişlerle kaplıydı. Odasının bulunduğu, etrafı birbirinden güzel ağaçlarla çevrili kulübe sakin ve serindi, üç kişinin sığabileceği genişlikteki yatağı son derece rahattı. Şafak sökene kadar hayatının erkeğini bulacağını düşündükçe karnında uçuşan kelebekler iyice coştu.

Mezarlığa gittiğinde yağmur çiseliyordu. Mezarların arasındaki otların yolunmuş, patikaların düzenlenmiş, sahipsiz tabut ve kemiklerin ortadan kaldırılmış oluşu dikkatini çekti. Annesine geçen yılın ayrıntılı bir özetini aktardı; kurumun yaşadığı maddi zorluklara rağmen kocasının konservatuvarda iyi bir yıl geçirdiğini, oğlunun orkestrada başarılı olduğunu, kızının rahibe olmaması için verdiği çabalardan hâlâ bir sonuç alamadığından bahsetti.

Otele döndüğünde oradaki turist mağazalarından birinde rengârenk Oaxaca işlemeleriyle kaplı güzeller güze-

li bir bluz gördü ve gece için uygun olacağını düşünerek satın aldı. Kendi kendisinin efendisiydi. *Mars Günlükleri*'nin üçüncü öyküsünü şaşkınlığa kapılmadan okudu. Kocasına telefon etti ve sevecen tavırlarla şakalaştılar. Duş yaptıktan sonra giyinip ayna karşısına geçtiğinde kendisini yeni bluzuna ilham veren Aztek tanrıçası gibi güzel ve özgür buldu. Gerçi parlak mokasenleri Aztekler-le pek uyuşmuyordu. Yalınayak kalmanın o akşamki giyim tarzıyla uyumlu olacağını düşünse de buna cesaret edemedi. Dans pistinin bulunduğu avlunun yolunu tutarken ayakkabıları yüzünden hafif bir tedirginlik duysa da bu kez işini şansa bırakmayacağı için memnundu.

Badem ağaçları Noel zamanıymış gibi renkli ışıklarla süslenmişti. Avluda en sarışınından en koyu siyahına kadar renk renk genç insanlar da vardı, bıkkın ihtiyarlar da. Kadın kuytu bir masaya oturup antenlerini diktiği anda arkasından yaklaşan biri ellerini uzatıp gözlerini örttü. Kadın heyecanla bu ellere dokunduğunda sol bilekte koca bir saat ve yüzükparmağında bir alyans olduğunu duyumsadı, ama ellerin sahibinin kim olduğunu tahmin edemedi.

"Bilemedim, kimsin?" dedi.

Aquiles Coronado'ydu. Dönüşünü ertesi güne ertelemiş, ikisinin de adada olduğunu düşününce akşam yemeğini birbirlerinden ayrı yemeleri içine sinmemişti. Kadının hangi otelde kaldığını bilmediğinden kocasını arayarak hem otelin adını öğrenmiş hem de akşam yemeğini beraber yemeleri için izin almıştı.

"Vedalaştığımızdan beri bir an boş durmadım, ama artık buradayım," dedi sevinçle. "Gece bizim gecemiz."

Kadın hayallerinin çatırdayıp yıkıldığını hissetse de bozuntuya vermedi.

"Feribotta pek usluydun," dedi, şakanın ölçüsünü kaçırmamaya özen göstererek. "Belli ki yaşlandıkça akıllanmışsın."

"Aynen öyle," dedi adam, "ama bu durumdan pek hoşlandığımı sanma."

Kadın şampanya istemedi. Feribotta yediği öğle yemeğinden beri başının ağrıdığını, midesinin epeyce bulandığını söyledi. Adam kendisi için buzlu bir duble viski sipariş etti. Kadın içki söylemek yerine çantasından bir aspirin çıkardı ve zehir içercesine yuttu.

Program Los Panchos şarkıları çalan bir üçlüyle açıldı. Müşteriler onlara pek aldırış etmedi. Aquiles Coronado da aldırış etmek şöyle dursun, başını bile çevirmedi. Ergenlikten beri kadına tutkun olduğunu, mutlu geçirdiği tek anların Ana Magdalena Bach'ın, kocasıyla karanlıkta seviştiğini hayal ettiği anlar olduğunu itiraf etti. Kadın zaman kazanmaya çalışarak onun sarhoş olmasını bekledi. Adamın içkiye dayanıklı olmadığını biliyordu. Birkaç viskinin ardından uçurumun kenarına gidecek ve dibi tek başına boylayacaktı. Adam kadının kendisini zerre kadar arzulamadığını bilse de yalvarıp yakarıyor, yatakta kendisine bir dakikacık şans vermesini rica ediyor, üstünü çıkarmasına bile gerek olmadığını, sadece onu öpmek istediğini söylüyordu. Kadın buna nasıl tepki vereceğini bilemeden gözlerini kaçırarak şöyle dedi:

"Günaha girmeyelim, kardeş sayılırız."

"Ben ciddiyim," dedi adam. Kadının işi şakaya vurmasına gücenmişti. "Lanet olsun!" dedi, yumruğunu masaya vurarak.

Kadın başını kaldırıp adamın gözlerine baktı ve sesinde hissettiği titremenin kendisini yanıltmadığını gördü: Adam hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Bunun üstüne kadın tek kelime etmeden masadan kalkıp odasına döndü ve yatağa kapanıp öfkeyle ağlamaya başladı.

Toparlandığında saat gece yarısını geçmişti. Başı ağrıyordu, ama onu asıl üzen, gecesinin harcanmış olmasıydı. Üstüne çekidüzen verdi ve geceyi kurtarabileceği

ümidiyle odadan çıktı. Sabahları erkenden kalkan turistlerin terk ettiği bahçenin önündeki bara oturup bir cin tonik söyledi. Kaslı kolları altın zincir ve bileziklerle kaplı, sarı saçlı, cildi güneş kremleriyle kızarmış bir travesti gelip bara oturdu, fosforlu bir içecek sipariş edip içmeye başladı. Ana Magdalena genç ve yapılı bir adam olan barmene yanaşmayı aklından geçirdi, ama bu fikirden hemen vazgeçti. Caddeye çıkabileceğini ve geçen arabaları durdurarak ağustos geleneğini yerine getirecek birini bulup bulamayacağını düşündü, ama kendi kendine verdiği yanıt değişmedi: Hayır. Geceyi boşa geçirmek koca bir yılı boşa geçirmek anlamına geliyordu, ama saat artık sabahın üçü olmuştu ve kaçış yoktu: Kaybetmişti.

Son üç yıl boyunca kocasıyla ilişkisinde çeşitli değişiklikler olmuştu ve kadın bunları adadan döndüğündeki ruh durumuna göre yorumluyordu. Daima içi burularak andığı yirmi dolarlık adam sayesinde evliliğinin gerçek yüzü konusunda gözü açılmıştı: Çelişkileri görmezden gelmek uğruna basmakalıp bir mutluluğa razı olunan, olumsuzlukların halının altına süpürüldüğü bir ilişkiydi bu. Oysa hiç bu kadar mutlu olmamışlardı. Konuşmaya gerek duymadan anlaşıyor, kendi şapşallıklarına kahkahalarla gülüyor, ergenler gibi sarsak biçimde sevişiyorlardı.

Kızlarının kaderi kolayca ve rahatça çözülmüştü. Veda niyetine ona mahrem bir akşam yemeği düzenlemişler, caz müzisyenini de yeni sevgilisiyle beraber davet etmişlerdi. Doménico ile caz müzisyeni, Béla Bartók'un bir eserini piyano ve saksofonla doğaçlama yorumlamışlar, bu ilk karşılaşmalarında dost olmuşlardı.

Kızlarını manastırda yapılan bir törenle Yalınayak Carmelita Rahibeleri'ne teslim ettiler. Ana Magdalena ile kocası cenazeye gider gibi koyu renkli kıyafetler giyinmişlerdi. Micaela ise törene bir saat geç gelmişti, ak-

şamdan kalmaydı, üstünde annesinin Oaxaca işlemeli, renkli bluzu, ayağında her zamanki gibi spor ayakkabılar, elindeki çantadaysa makyaj malzemeleri ve son anda hediye ettikleri Van Morrison albümü vardı. Yağlı ciltli, tek kolu alçılı, ergen görünümlü bir keşiş onu kenara çekip konuştu ve kendini adamaya hazır değilse son bir şansı olduğunu, halen vazgeçebileceğini söyledi. Ana Magdalena kızının ardından gözyaşı dökebilmeyi isterdi, ama ortam öyle yavandı ki içinden ağlamak bile gelmedi.

Adaya üçüncü gidişinden beri bir şeyler değişmişti. Ana Magdalena, eve döndüğü andan itibaren, adada geçirdiği gecelerde neler yaptığına dair kocasının sorular sormaya başladığını fark etmişti. Adam kimlerle görüştüğünü öğrenmek istemişti, bunu ilk kez soruyordu. Kadın Aquiles Coronado'yla yaşadıklarını anlatabilirdi, ne de olsa kocası adamın ölçüsüz tavırlarını biliyordu, ama adada geçirdiği gecelere dair olmadık fikirlere kapılmasını istemediğinden bundan vazgeçti.

Sevişmeleri de değişmişti. Doménico yatakta cüretkârlık ve hınzırlık yapmayı bırakmış, isteksiz ve huzursuz davranmaya başlamıştı. Kadın bunu adamın yaşına değil, adada geçirdiği gecelerden şüphe duyuyor olma ihtimaline verdi. Ama durumu biraz daha ayrıntılı irdeleyince işler tersine döndü ve kadın kocasının kendisini aldatıyor olabileceğini düşünmeye başladı.

Ana Magdalena kocasına ayak uydurmuş, ona benzemişti; adam da onu öyle derinden tanıyordu ki sonunda adeta tek bir kişiye dönüşmüşlerdi. Daha evlenmeden önce, insanlar kadını kocasının bir uzantısı olmaktan kaçınması konusunda uyarmışlardı. Adamın herkesi, özellikle de kız öğrencilerini baştan çıkaran albenisi ve karizması dillere destandı. Fakat Ana Magdalena dedikodulara kulak asmamış, şüphesine yenik düşmemişti. Yine de, nikâhı kıydıktan sonra dayanamamış ve kocasına bu de-

dikoduların doğru olup olmadığını sormuş, adam ise her şeyi reddetmişti. O güne dek eline hiçbir kadının elinin değmediğini belirtmiş, bunu şaka yollu söylese de Ana Magdalena ciddiye almış, namus timsali bir adamla evlendiğini zannetmişti. Mutlu mesut yaşayıp giderken bir gün, kızı doğmadan kısa bir süre önce, yıllardır görmediği bir okul arkadaşıyla bir umumi tuvalette karşılaşmıştı. Arkadaşı ona adamı gençlik aşkından ayırmayı nasıl becerdiğini sormuştu. Ana Magdalena kadına haddini bildirmiş, onu yaşamından silmekle kalmamış, başka yakın dostlarıyla arasına koyduğu mesafeyi de artırmıştı.

O dönemde kocasına duyduğu güvenin birçok sebebi vardı. İki ay sonra doğum yapacak olmasına rağmen sevişmelerinin sıklığı da tutkusu da azalmış değildi. Gebeliğin tutuşturduğu karısının ateşini söndürdükten sonra adamın başka bir kadına yetecek enerjisinin kalması biyolojik açıdan imkânsızdı. Her şeye rağmen dedikodular son bulmayınca Ana Magdalena sorumluluğu kocasına yüklemişti:

"Kulağıma ne gelirse suçlusu sensin."

Ana Magdalena üçüncü seyahatten dönene dek başka olay yaşanmasa da kocasının kendisini aldattığı şüphesi kadının vicdanını örselemeye başlamıştı. Belirtiler pek kuvvetliydi. Doménico konservatuvardaki mesai saatlerinin ardından saatlerce eve dönmüyor, döndüğündeyse başka kokular yaymayı önlemek için dosdoğru banyoya gidip parfümler sıkıyor ve losyonlar sürünüyor, eve neden geç kaldığına dair aşırı derecede ayrıntılı açıklamalar sıralıyor, soran olmamasına rağmen kimlerle nerelere gittiğini döne döne anlatıyordu. Ana Magdalena, kocasının haylice el üstünde tutulduğu bir galadan döndükleri bir gece, bir hamlede bulunmaya karar verdi. Adam yatağa uzanmış, *Così fan tutte* operasının partisyonunu okumaktaydı. Kadın adadayken başladığı *Korku Bakanlığı*'nı okumayı bi-

tirdi, başucu lambasını söndürdü ve hiçbir şey demeden adama sırtını dönerek uyku pozisyonuna geçti. Adam şaka yollu, "İyi uykular, hanımefendi," dedi. Kadın alışılmış ritüellerini bozduğunu fark ederek hemen doğruldu ve, "Ay, pardon canım," diyerek adamın dudaklarına bir iyi geceler öpücüğü kondurduktan sonra tekrar uyku pozisyonuna geçti. Adam kadını rahatsız etmemek için fısırdayarak notaları okumayı sürdürdü. Derken kadın, sırtı dönük halde, "Doménica, hayatında bir kez bana doğruyu söyle," dedi. Adam ismi kadının dudaklarından döküldüğünde işlerin sarpa saracağını iyi bilirdi. Yine de bozuntuya vermeden, "N'oldu?" dedi.

"Bana hiç sadakatsizlik ettin mi?" diye bastırdı kadın.

"Sadakatsizlik mi? Asla," dedi adam. "Ama eğer başka biriyle yatıp yatmadığımı öğrenmek istiyorsan hatırlatayım: Yıllar önce, böyle konuları duymak istemediğin konusunda beni uyarmıştın."

Haklıydı: Evlendiklerinde kadın ona başkalarıyla yatmasının sorun olmadığını söylemişti. Tek şartı, hep aynı kadınla yatmaması, yani yattığı kişiyle tekrar beraber olmamasıydı. Ama yumurta kapıya dayanınca Ana Magdalena bu söylediğini inkâr etti.

"Lafın gelişi söylemiştim," dedi, "ciddiye alınacak bir şey değildi."

"Sana öyle bir şey yapmadığımı söylersem inanmayacağına eminim," dedi adam. "Yaptım dersem de katlanamazsın. Nasıl çözeceğiz bu konuyu?"

Ana Magdalena ortada bir şey olmasa erkeklerin lafı dolandırmayacağını, doğrudan hayır diyeceğini biliyordu. "Şanslı hanım kimdi?" diye üsteledi. Adam hiç istifini bozmadan, "New York'ta bir kadın," dedi. Kadın sesini yükseltmeye başladı: "Kimdi diye sordum!" "Çinli bir kadın," dedi adam. Kadın yüreğinin sıkıştığını hissetti ve durduk yerde kendine böyle bir acı yaşattığı için piş-

manlık duydu. Ama artık ok yaydan çıkmıştı ve olanları öğrenmesi gerekiyordu. Adam içinse tam tersi geçerliydi; en sıkıntılı kısım geride kalmıştı ve olan biteni ölçülü bir bıkkınlıkla anlattı.

On iki yıl önceydi, New York'taki Wagner Festivali sırasında orkestrasıyla beraber bir otelde kalıyordu. Çinli kadın, Pekin'den gelen ve aynı otelde kalan orkestranın başkemancısıydı. Kocasının anlatması bittiğinde Ana Magdalena çıldırmak üzereydi. İkisini de öldürmek istiyordu, ama hızlıca tek kurşunla değil, jambon bıçağıyla incecik dilimler halinde doğrayarak. Yine de derin bir nefes aldı ve aklına takılan soruyu soruverdi:

"Ona para verdin mi?"

Adam böyle bir şey yapmadığını, çünkü kadının fahişe olmadığını söyledi. Kadın geri adım atmadı. "Peki verseydin ne kadar verirdin?" Adam düşünceli biçimde kaşlarını çattı, ne cevap vereceğini bilemedi. "Aptal numarası yapma," dedi kadın, sesi öfkeyle boğuklaşarak. "Bir erkeğin oteldeki fahişelerin ne kadar ettiğini bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?" Adam samimiyetle, "İnan ki bilmiyorum," dedi, "hem belki Çinlilerin tarifesi farklıdır." Bunun üstüne kadın adama daha da yüklenmeye başladı:

"Peki, şöyle diyelim: Kadın sana iyi muamele çekmiş olsaydı ve ona bir hatıra bırakmak isteseydin, bir kitabın arasına ne kadar para koyardın?"

"Ne kitabı ya?" dedi adam. "Fahişeler kitap okumaz ki."

"Soruma cevap versene yahu!" dedi kadın, iyice çığrından çıkmamak için büyük çaba göstererek. "Onun bir fahişe olduğunu düşünseydin ve odadan onu uyandırmadan çıkmak isteseydin ayrılırken ne kadar para bırakırdın?"

"Hiç bilmiyorum ki."

"Yirmi dolar?"

Öyle tuhaf bir soruydu ki adamın zihni bulandı. "Bilmiyorum," dedi. "Olabilir, on iki yıl önce yirmi dolar iyi para ediyordu, yeterlidir herhalde." Kadın nefesini toparlamaya çalıştı, adama malzeme vermemek için öfkesini olabildiğince saklamak istiyordu. Aniden soruyu yapıştırdı: "Yatarak mı yaptınız?" Adam kendini tutamadı ve gülmeye başladı. Bunun üstünde kadın da güldü. Ama hemen toparlandı ve gözyaşlarına hâkim olabilmek için gözlerini yumdu.

"Güldüğüme bakma," dedi ve elini göğsüne koyup konuşmayı sürdürdü, "şu an hissetiğim acıyı asla duymanı istemem. Ölecek gibiyim."

Adam gerginliği dağıtmak adına gelişigüzel bir ezgi mırıldandı. Kadın arkasını dönüp uyumaya çalıştı, ama başaramadı. Sonunda hislerini yüksek sesle dile getirdi, ki adam uykuya daldıysa bile duyabilsin.

"Lanet olsun," dedi. "Bütün erkekler aynı: Hepiniz aynı bokun soyusunuz."

Adam öfkelense de belli etmedi. Usturuplu bir karşılık verip kadına haddini bildirmeyi çok isterdi, ama hayat ona son sözü kadınlara bırakmayı öğretmişti. Böylece konu kapandı ve bir daha asla açılmadı.

5

Bir sonraki 16 Ağustos'ta geceleyin neler yaşanacağı önceden belliydi. Uluslararası bir turizm fuarı sebebiyle ada karmakarışık haldeydi. Otellerde boş oda kalmamış, kumsallar çadırlar ve karavanlarla kaplanmıştı. Ana Magdalena iki saat boyunca kalacak yer aradıktan sonra yıllardır gitmediği senatörün otelinde şansını denemeye karar verdi. Otel yenilenmişti, daha temiz ve pahalıydı, ama eski dönemki çalışanlardan hiçbiri kalmamıştı.

Kadın oda ayarlamak için kime başvuracağına emin olamadı. Resepsiyonda saygın görünümlü bir müşteri isyan halindeydi: Adam rezervasyonunu iki kez teyit etmiş olmasına rağmen odası ayrılmamıştı. Adamda omzu kalabalık rektör tipi vardı, ciddi ve ölçülü bir sesle konuşuyor, isyanını usturuplu ve zarif sözlerle dile getiriyordu. Resepsiyondaki tek görevli telefona sarılmış, adama başka bir otelde oda ayarlamaya çalışıyordu. Adam öfkeden köpürmek üzereydi. Ana Magdalena'ya dönüp, "Ada tam bir keşmekeş," dedi ve rezervasyonunun teyit edildiği kâğıdı ona gösterdi. Kadın yakın gözlüğü yanında olmadığı için kâğıtta yazanları okuyamasa da adamın öfkesine hak verdi. Resepsiyon görevlisi sonunda müjdeyi verdi: Adama başka bir otelde oda bulmuştu; söz konusu otel iki yıldızlı olsa da temizdi ve

merkezî bir yerdeydi. Ana Magdalena hemen şansını denedi:

"Bana da bir oda ayarlayamazlar mı?"

Görevli hemen oteli arayıp sordu, ama başka boş oda yoktu. Bunun üstüne rektör kılıklı adam sol eliyle valizini kavradı, boşta kalan eliyle de Ana Magdalena'nın kolunu kavradı; bu beklenmedik samimiyet kadına pek hoyratça geldi.

"Benimle gelin," dedi adam, "otele gidip tekrar sorarız."

Yepyeni bir arabaya bindiler, adam direksiyona geçti ve lagünün kıyısından geçerek ilerlediler. Adam senatörün otelini çok sevdiğini söyledi. "Ben de severim, lagünün hemen kıyısında, yenilenmiş halini ilk kez gördüm," dedi kadın. "İki yıl oldu," dedi adam. Kadın onun adanın gedikli ziyaretçilerinden olduğunu anladı ve kendisinin de yıllardır adaya gelip annesinin mezarına kuzgunkılıcı bıraktığından bahsetti.

"Kuzgunkılıcı mı?" dedi adam, şaşkınlıkla, adada bu çiçeklerden bulunabildiğini bilmiyordu. "O çiçekleri Hollanda'ya özgü sanıyordum," dedi.

"Laleyle karıştırdınız," dedi kadın.

Kuzgunkılıcının eskiden adada yetişmese de sonradan getirildiğini, adada yetişen kuzgunkılıçlarının anakarada ve taşrada meşhur olduğunu anlattı. Bu çiçeğin kendisi için büyük önem taşıdığını, şayet bir gün tükenirse birilerini bulup tekrar ektirmeye başlayacağını söyledi.

Yağmur çiselemeye başladı, ama muhtemelen uzun sürmeyecekti. Adamsa tam tersini düşünüyordu: Ağustosta havanın sağı solu belli olmazdı. Dönüp kadını baştan aşağı süzdü, kadının feribot seyahati için giyindiği ince giysilerin mezarlık için pek uygun olmayabileceğini belirtti. Kadın ise adama merak etmemesini, buna alışkın olduğunu söyledi.

Otele ulaşabilmek için lagünün kıyısı boyunca ilerleyip fakir mahallesinin başlangıcına geldiler. Otel harap bir mekândı ve normalde müşteri kitlesinin nasıl olduğu kayıtta kimlik istenmemesinden belliydi. Adam odasının anahtarını teslim alırken aslında iki oda istediklerini söyledi.

"Kusura bakmayın," dedi otel görevlisi, şaşkınlıkla, "ben sizi beraber sanmıştım."

"Hanımefendi eşim," dedi adam, zarif bir tavırla, "ama sağlıkla ilgili sebeplerden dolayı ayrı odalarda kalmayı tercih ediyoruz."

Kadın da hiç bozuntuya vermeden ekledi:

"Odalarımız ne kadar uzak olursa o kadar iyi."

Görevli utanarak odadaki yatağın pek geniş olmadığını kabul etti, ama odaya çekyat koyabileceğini söyledi. Adam tam ters davranmaya başlayacaktı ki kadın hemen araya girdi. "Kocamın nasıl horladığını duysanız böyle bir teklifte bulunmazdınız," dedi görevliye. Görevli özür dileyerek arkasını döndü ve duvarda asılı anahtarları incelemeye koyuldu, bu esnada adamla kadın da muzipçe bakışarak oynadıkları oyunu kutladılar. Sonunda görevli bir oda ayarlayabileceğini, ama bu odanın başka bir katta bulunduğunu ve lagün manzarası olmadığını söyledi. Odaların biri ikinci, diğeri dördüncü kattaydı. Adamla kadın hafif valizlerini kendileri taşıyarak asansöre bindiler. İkinci kata geldiklerinde kadın böyle nazik bir beyefendiyle tanışmaktan memnuniyet duyduğunu belirterek adama teşekkür etti ve vedalaşarak asansörden indi.

Odası küçüktü ve duvarlarda sakil süsler asılıydı, ama yatak adeta üç kişilikti; böyle geniş yataklar adaya özgü bir tuhaflıktı. Kadın içerisi havalansın diye pencereyi açtı ve özgürleştiği ağustos aylarına özgü çiçekleri ve lagünün mavi balıkçıl kuşlarını ne kadar özlediğini ancak o zaman fark etti. Çiseleme yağmura dönüşmüş-

tü, ama kadın havanın illa açacağını ve mezarlığa saat altıdan önce gidebileceğini düşündü.

Sahiden de öyle oldu. Ama kadının kuzgunkılıcı çiçeklerini bulması çok kolay olmadı, neyse ki kilisenin karşısındaki bir çiçekçide bir demet buldu. Mezarlığa gitmek için bindiği taksi en tepeye kadar çıkamadı, çünkü yağmurdan dolayı yol çamurla kaplanmıştı. Yine de kadın dönene kadar beklemesi için şoförle anlaştı. Mezarlığa girdiğinde 25 Kasım'da elli yaşına gireceğini hatırladı; en korktuğu yaştı bu, üstelik annesinin öldüğü yaşa da çok uzak sayılmazdı. Birkaç yıl önceki hali aklına geldi, adaya geldiğinde fırtına çıkmış, havanın düzelmesini beklemişti. Annesinin mezarına ilk kez çiçek götürdüğünde nasıl ağladıysa öyle ağlamaya başladı. Gözyaşları adeta gökyüzündeki nahoşluğu temizledi. Hava açtı ve kadın getirdiği çiçekleri mezara bıraktı.

Otele döndü, üstü başı çamur içindeydi ve keyifsizdi, bir yılı daha boşa geçirdiğini düşündü. Bugün kendisine bir sevgili bulamayacaktı, çünkü yolun kenarı öyle bir çamur deryasına dönmüştü ki dışarı çıkması ve geçen arabaları çevirmesi bile imkânsızdı. Hiçbir şey değişmemişti. Yağmur durmaksızın yağar ve etrafı göle çevirirken Ana Magdalena kendini yapayalnız hissetti, yanında kendisine şefkat gösterecek bir erkek yoktu ve tekrar ağlamaya başladı. Ama teslim olmayacaktı: Dışarı çıkacak ve kurtlar sofrasına dönüşen o gecede şansını deneyecekti. Valizini açıp elbiselerini askıya astı ve kitabını başucu sehpasına koydu. Daniel Defoe'nun *Veba Yılı Günlüğü*'ydü. Bara gideceği saat gelene kadar uzanıp kitabı okudu. Ama her şey mutluluğunu engellemek için işbirliği yapmıştı sanki. Yağan yağmur hiç kesilmemişti. Kadının içinde ansızın kocasına dair bir nefret kabardı, ne kadar hoyrat ve soğuk bir adamdı, zihninde canlanan bu düşüncelere şaşırdı. Tam pes edecek

ve o sefil geceyi odasında yalnız geçirmeye karar verecekken telefon çaldı.

"Merhaba," dedi ahizenin ucundaki ses. Kadın bu sesi hemen tanıdı. "Ben dördüncü kattaki arkadaşınız." Ve farklı bir tonda ekledi: "Sizden en azından bir yanıt bekledim." Uzun bir sessizliğin ardından ekledi:

"Gönderdiğim çiçekler size ulaşmadı mı?"

Kadın adamın neyi kastettiğini anlayamadı. Tam soracaktı ki tuvalet masasının önündeki tabureye gelişigüzel konmuş olan muhteşem kuzgunkılıcı demeti gözüne çarptı. Adam çiçekleri müşteriyle buluştuğu otelde tesadüfen bulduğunu, onları annesinin mezarına koyması için kadına gönderdiğini söyledi. Odasına getirdiklerinde kadın mezarlıkta olduğundan onları ancak şimdi görmüştü. Derken adam gayet doğal bir tavırla sordu:

"Akşam yemeğini nerede yiyeceksiniz?"

"Henüz karar vermedim," dedi kadın.

"Önemli değil," dedi adam, "sizi aşağıda bekliyorum, beraber karar veririz."

Kadının aklına ilk gelen: Aquiles'le geçirdiğim gibi hüsran dolu bir akşam daha mı? Hayır.

"Maalesef mümkün değil," dedi kadın, "bu akşam için başka bir programım var."

"Yazık," dedi adam, samimiyetle üzülerek.

"Belki başka bir gün," dedi kadın.

Aynanın karşısına geçip kendine çekidüzen verdi. Aquiles Coronado'yla geçirdiği berbat akşamda gittiği yeri düşündü, ama yağmur dinmek bilmiyor, lagün tarafından rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Kadın aniden durdu ve kendi kendine bağırdı: "Tanrım, ne kadar kabayım!"

Hemen telefona sarıldı ve dördüncü kattaki adamı öyle bir telaşla aradı ki birkaç saat önce kendisinin bu halini görse utancından ölürdü.

"Şansa bakın!" dedi, hiç lafı dolandırmadan. "Şimdi aradılar, programım yağmur yüzünden iptal oldu."

"Desenize, şans bana güldü, hanımefendi," dedi adam.

Kadın da adama hak verdi. Doğru bir karardı: Unutulmaz bir akşam geçirdi.

Ana Magdalena Bach bu kadar unutulmaz bir akşam geçireceğini hiç tahmin etmemişti. Üstüne çekidüzen vermesi beklediğinden uzun sürünce adamı asansörün önünde ayakta bekletmişti. Adamın üstünde ipek bir kısa kollu gömlek, keten pantolon, ayağındaysa beyaz mokasenler vardı. Böylece adamın çekici olduğuna dair kadının ilk izlenimi doğrulandı, üstelik çekici olduğunun farkında olmayışı onu daha çekici kılıyordu. Adam kadını turist güruhundan uzak bir restorana götürdü. Işıklandırılmış badem ağaçlarının altında bir masaya oturdular. Orkestranın çaldığı müzik dans etmekten ziyade hayallere kapılmak için uygundu. Adam mekâna adım attığı andan itibaren krallar gibi karşılandı, belli ki gedikli bir müşteriydi ve gördüğü muamelenin hakkını veriyordu. Gecenin görkemine uygun biçimde enikonu zarif davranmaya başlamıştı. Süründüğü parfümden tutun da akıcı ve nazik konuşmasına dek yaptığı her şey ışık saçıyordu. Yine de kadının içine bir şüphe düştü, çünkü adam konuşup dursa da iletişim kurmaktan ziyade bir şeyler saklamaya çalışıyor gibiydi.

Ana Magdalena'yı şaşırtan bir biçimde, adam içkiler konusunda fazla bilgili değildi; kadının her zamanki cin toniğini ısmarlamasını bekledi, ardından markasını sormadan bir viski istedi ve gelen viskiye gece boyunca dokunmadı. Sigara içmiyordu, ama yanında, ikram amaçlı, kâğıdı yaldızlı bir paket Mısır sigarası taşıyordu. Yemek konusunda iddialı değildi ve yiyecekleri şeyleri garsonun seçmesine izin verdi. En ilginciyse, adamın bütün eksik-

lerine rağmen cazibesini kaybetmeyişiydi. Anlatmaya çalışıp bocaladığı birkaç fıkrayı kadın kesinlikle anlayamamış, sırf nezaket icabı gülmüştü.

Orkestra Aaron Copland'ın parçalarından birinin dans versiyonunu çalmaya başlayınca adam müzikten hiç anlamadığını ve kulağının olmadığını söylese de kadın kendisini davet edince hiç çekinmeden yerinden kalktı. Tek bir adımı bile doğru atamasa da kadın ona öyle güzel destek oldu ki görenler adamın dans etmeyi bildiğini zannedebilirdi. Tatlıya geçtiklerinde kadın öyle sıkılmıştı ki bahtsızlığına üzüldü, tam o sırada yanlarından geçen bir adama gözü takıldı: Fırsat bulsa onu gözü kapalı seçerdi; oysa kendisine eşlik adam her ne kadar dans etmeyi bilmese de düzgün biriydi. Kadın rahattı ve iyi muamele görüyordu, ama gecenin mutlu sonla bitmeyeceğinin farkındaydı.

Tatlıları biter bitmez kalkıp dönüşe geçtiler, adam arabayı konuşmadan sürüyordu, ikisi de dalgın bakışlarını ay ışığında aydınlanan denize diktiler. Ana Magdalena da sessizliği bozmaya çalışmadı. Saat on bir buçuktu ve otelin barı şimdiye kapanmış olmalıydı. Kadını en çok rahatsız eden, kendisine eşlik eden adama dair şikâyet edecek pek bir şey bulamamasıydı; adamın en büyük eksiği, kadını cezbetmeye çalışmamış olmasıydı: Dişi aslanlarınki gibi parıldayan gözlerini ve dolgun dudaklarını hiç övmemiş, müzik bilgisinin ne kadar etkileyici olduğunu hiç vurgulamamıştı.

Adam arabayı otelin önüne park etti ve mutlak bir sessizlik içinde kadına asansörden odasının kapısına dek eşlik etti. Kadın anahtarı tek seferde deliğe sokamayınca adam uzanıp ona yardım etti, kapıyı parmak uçlarıyla iterek açtı, sonra kendi odasıymış gibi izin istemeden ve davet beklemeden içeri girdi, sırtüstü yatağa uzandı ve keyifle iç geçirip şöyle dedi:

"Hayatımın en güzel gecesi bu!"

Ana Magdalena ne yapacağını şaşırmış, taş kesilmişti. Derken adam hiçbir şey söylemeden elini uzattı. Kadın kendisine uzanan eli tuttu ve adamın yanına uzandı, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Adam birden dönüp kadının dudaklarına masum bir öpücük kondurdu; kadının içini ürperten bir öpücüktü bu. Sonra kadını öpmeyi sürdürerek mahir hareketlerle birer birer üstündekileri çıkardı ve kendilerini mutluluk uçurumundan aşağı bıraktılar.

Ana Magdalena şafak sökerken gözünü açtığında telaşa kapıldı. Nerede ve kiminle olduğunu hemen hatırlayamadı, derken yanında çırılçıplak yatan adamı gördü; adam sırtüstü halde, ellerini göğsünde kavuşturmuş uyuyor, beşiğindeki bir bebek gibi soluyordu. Kadın işaretparmağını uzatıp adamın gecenin serinliğinde diken diken olan tüylerini şefkatle okşadı. Adamın vücudu genç olmasa da bakımlıydı, gözlerini açmadan, bütün gece olduğu gibi uslu bir tavırla kadının okşayışının tadını çıkardı, ama sonunda kendini tutamayıp sordu:

"Merak ediyorum, adın nedir?"

Kadın hiç tereddüt etmeden bir isim uydurdu:

"Perpetua."

"Zavallı bir azizenin ismi bu, bir ineğin altında can vermişti," dedi adam hemen.

Kadın şaşırmıştı ve adama bunu nereden bildiğini sordu.

"Ben piskoposum," dedi adam.

Kadın aniden buz kesti. Gece boyunca yaşadıkları gözünde canlandı; adamın seviyeli sözlerini, suya sabuna dokunmayan tavırlarını düşününce bu yanıtın doğruluğundan şüphe edemedi. Demek ki yemek boyunca adamın kendisinde bıraktığı izlenim hatalı değildi. Adam kadının şaşkınlığa kapıldığını fark edince gözünü açtı ve sordu:

"Bizimle bir derdin mi var?"

"Kimle?"

"Biz piskoposlarla."

Adam kendi şakasını pek beğenmiş olacak ki bir kahkaha patlattı, ama bunun uygunsuz bir davranış olduğunu hemen anladı ve kadını öpücüklere boğdu. Günah çıkarırcasına hayatından bahsetmeye başladı. Sürekli hareket halindeydi ve sabit bir adresi yoktu, çünkü Curaçao merkezli bir şirket için denizcilik sigortası acenteliği yapıyordu ve yıl boyunca adadan adaya gezip durması gerekiyordu. Adamın anlattıkları öyle ilginçti ki kadın yelkenleri suya indirecek gibi oldu, ama sonra saatin geç olduğunu fark etti, bir gecede mutluluğu üç kez tatması mümkün olamayacaktı.

"Beni feribota bırak," dedi.

"Hiç dert etme," dedi adam. "Yarın beraber döneriz."

Kadına beraber keyifli bir gün geçirebileceklerini söyledi, üstelik gelecekte de bunu tekrarlayabilirlerdi, çünkü yılda en az iki kez adaya geliyordu ve bu gelişlerden birini ağustos ayına denk getirebilirdi. Kadın bir an bunun mümkün olabileceğini düşünerek heyecana kapılsa da tepki vermemek için kendini tuttu; kolay lokma olarak görülmek istemiyordu. Derken feribotu kaçırmak üzere olduğunu fark etti. Yataktan tek sıçrayışta kalkıp adama alelacele bir veda öpücüğü verdi. Adam uzanıp kadının bileğini kavradı:

"Peki ne diyorsun?" dedi ısrarla. "Bir daha ne zaman görüşeceğiz?"

Kadın, "Asla," dedi ve şakacı bir tavırla ekledi: "Tanrı'nın kanunu bu."

Parmak uçlarına basarak banyoya koştu ve kapının sürgüsünü çekti. Adamın sıraladığı vaatlere kulak asmadan duşa girdi. Duştan çıktığında adam banyonun kapısını tıklattı.

"Kitabının arasına bir hatıra bıraktım," dedi adam, kapının ardından.

Kadının zihninde çeşitli ihtimaller canlandı ve kalbi gümbürdedi. Teşekkür edemedi, alacağı cevaptan korktuğu için bıraktığı şeyin ne olduğunu da soramadı. Ama adamın odadan çıktığını duyar duymaz çırılçıplak, üstünden sular damlayarak banyodan çıktı ve başucu sehpasındaki kitabın başına koştu. Boşuna korkmuştu! Adam kadına üstünde bolca iletişim bilgisi bulunan kartvizitini bırakmıştı. Kadın kartviziti yırtıp atmadı –başka bir adam olsa öyle yapacağına şüphe yoktu–, onu güvenli bir yere götürmek üzere kitabın arasında bıraktı.

6

Günlerden çarşambaydı, Karayipler'e özgü bir ağustos günüydü, deniz kıpırtısızdı ve martılar hafif esintide süzülüyordu. Ana Magdalena Bach sandalyesini feribotun güvertesinin kıyısına çekip Daniel Defoe kitabının kartvizitle işaretlenmiş sayfasını açtı, ama bir türlü kafasını toparlayıp okumaya başlayamadı. Derken gözü önceki akşam tanıştığı adamın kartvizitine kaydı; ismine bakılırsa adam Hollandalıydı ve Curaçao merkezli şirketinin adresinin altında altı tane telefon numarası yazılıydı. Gecesini mutlu kılan hayaletin gerçek yaşamda nasıl biri olabileceğini gözünde canlandırmaya çalıştı. Fakat adada beraber olduğu ilk erkekten beri evde şüphe uyandıracak hiçbir delil bırakmamaya özen gösteriyordu, dolayısıyla kartviziti defalarca yırtıp minicik parçalara ayırdı ve martıların süzüldüğü esintiye savurdu.

Eve döndüğünde adeta bir aydınlanma yaşadı. Öğleden sonra saat beşte eve adım attığı andan itibaren ailesinin yanında kendisini ne kadar tuhaf hissettiğini keşfetti. Kızı manastır yaşamına uyum sağlasa da özünü koruyor, sofrada nadiren boy gösteriyordu. Oğlu kısa ömürlü ilişkiler ve dünyanın farklı yerlerindeki sanatsal faaliyetler arasında pek boş vakit bulamıyordu. Aynı zamanda hem bir meslek âşığı hem de uslanmaz bir çapkın

olan kocası yataktaki gündelik görevlerini aksatmadan yerine getiriyordu. Ana Magdalena içinse en tuhaf çelişki, ada dolayısıyla kapıldığı yanılmasanın geçiyor oluşuydu; orada geçirdiği tek tük gecelerde beraber olduğu gelişigüzel erkekler arasında güvenilir birini bulamamıştı. Yine de en büyük endişesi kocasının sadakatinden şüphe etmekten ziyade adada geçirdiği sayılı gecelerde neler yaptığına dair adamın fikirlere kapılacak olmasıydı. Tam da bu sebeple, adamın içine şüphe düşürmemek için, her yıl gerçekleştirdiği seyahatlerden hiç bahis açmıyordu, zira bu tür şüpheler kolay kolay belirmese de sonunda doğru çıkıyordu.

Yavan biçimde geçen yıllarda ihanete ve kuşkuya ne zaman vardı ne de fırsat. Zaten kadın da müsait olduğu anları kocasıyla rutin sevişmelere ayırmak için büyük özen gösteriyordu. Şehirden ne zaman ayrılsalar kadın öngörülemeyen anlar için çantasında prezervatif bulunduruyordu. Ancak bir gün adamın aşkı öyle şahlandı ki Ana Magdalena'nın kalbi sıkıştı, çünkü adamın bu davranışı içinde sadece o yıla değil önceki yıllara dair de kuşkular uyandırdı. Adamı gözlüyor, ceplerini en dibine kadar yokluyordu. Hatta ilk kez adamın yatakta bıraktığı giysileri koklamaya başladı. Ancak mayıs ayında, önceki sene beraber olduğu adamı rüyasında gördükten sonra içinde bir şeyler koptu ve duyduğu endişe nefesini kesmeye başladı. Adamın kartvizitini yırttığı âna lanetler okudu, adadan öte beraber olmamışsalar da onsuz mutluluğa asla ulaşamayacakmış gibi hissetti. Huzursuzluğu öyle belirgindi ki kocası lafı hiç dolandırmadan, "Sana bir şeyler oldu," dedi.

Kapıldığı dehşet uykusunu kaçırınca sabaha kadar gözünü kırpmadı. İlk seyahatlerinden beri ne kadar değiştiğini o âna dek fark etmemişti. Adada karşılaştığı insanlara adanın dışında rastlayabileceğini hiç düşünme-

mişti, ta ki bir düğün yemeğinde zilzurna sarhoş haldeki Aquiles Coronado'ya rastlayana dek; adamın dile getirdiği edepsiz imaların ardında yatanları aynı masadaki dört misafir pek zorlanmadan çözmüş olmalıydı. Bir seferindeyse, şehrin en saygın restoranında üç arkadaşıyla beraber öğle yemeğindeyken dikkatini çeken bir erkek gözüne aşina göründü. Adam uzak bir masada, durmadan başka bir adamla konuşuyordu. Önlerinde bir brendi şişesi ve yarıya kadar içilmiş kadehler vardı, etraftaki kimseye aldırmıyorlardı. Ana Magdalena'nın karşıdan görebildiği erkeğin üstünde kusursuzca ütülenmiş beyaz keten bir takım vardı, saçları kül rengiydi ve romantik bıyığının uçları burularak sivriltilmişti. Kadın onu ilk gördüğü andan itibaren tanıdığını düşündü. Ama kendini ne kadar zorlasa da kim olduğunu ve nerede gördüğünü çıkaramadı. Masada konuşulan konulardan birkaç kez kopunca arkadaşlarından biri kendini tutamadı ve niye öteki masaya bu kadar ilgi gösterdiğini sordu.

"Türk bıyıklı adam," diye fısıldadı Ana Magdalena. "Onu birine benzettim ama bir türlü çıkaramadım."

Kadınlar belli etmeden dönüp adama baktılar. "Fena da değilmiş hani," dedi içlerinden biri, fazla ilgi göstermeden. Ardından yine lafa daldılar. Ana Magdalena'nın ise huzuru kaçmıştı bir kere; o gece uykuya dalmakta zorlandı ve sabahın üçünde kalbi sıkışarak uyandı. Kocası da uyandı, ama kadın nefesini toparladı ve kâbus gördüğünü söyleyerek yalan kıvırdı. Aslında evlendiklerinden beri kâbus görerek uyandığı çok olmuştu. İlk kez aklına bir fikir düştü ve adada yaptığını şehirde neden yapmadığını sorguladı; yıl boyunca karşısına idare edebileceği kolaylıkta sürüyle fırsat çıkıyordu. Arkadaşlarından en az beş tanesi kaçamaklar yaşamış, bu sayede hem bedenlerini rahatlatmış hem de evliliklerini sarsmadan devam ettirebilmişlerdi. Fakat şehirde yaşayacağı kaça-

maklar Ana Magdalena'yı adadakiler kadar heyecanlandırmıyor ve çekmiyordu; bu durum ancak annesinin mezarının orada olmasıyla açıklanabilirdi.

Haftalar boyunca restoranda gördüğü o adamı tekrar görmeyi arzuladı ve uykuları kaçtı. İşlek saatlerde restorana gidiyor, yalnız başına görülüp şüphe uyandırmamak adına her seferinde yanına birkaç arkadaşını katıyordu. Onlarca başka adamla karşılaşsa da aradığı adamı bulma telaşı ve korkusu geçmek bilmiyordu. Derken bir gün ansızın, dışarıdan herhangi bir yardım almadan, aradığı adamın kim olduğu göz kamaştıran bir patlama gibi zihninde beliriverdi. Adada yaşadığı ilk kaçamakta, geçirdikleri tutku dolu gecenin ardından kitabın arasına o alçak yirmi dolarlık banknotu bırakan adamdı. Belki de adadayken silahşor bıyığı olmadığı için Ana Magdalena onu restoranda bıyıklı görünce tanıyamamıştı. Yanına adamın yüzüne fırlatacağı yirmi dolarlık bir banknot alarak birçok defa restorana döndü. Ama aslında onu görürse ne yapacağına pek emin değildi, çünkü öfkesi arttıkça adamla ilgili hatırladığı olumsuzluklar siliniyor, adada yaşadıklarına dair duyduğu utanç azalıyordu.

Yine de ağustos ayı gelip çattığında gücü fazlasıyla yerindeydi. Feribot faslı her zamanki gibi geçmek bilmedi. Hakkında onca hayal kurduğu ada gözüne daha gürültülü ve yoksul göründü. Kendisini önceki sene kaldığı otele götüren taksi geçtikleri uçurumun kıyısından düşüp gidecekti sanki. Otelde mutluluğa ulaştığı oda boştu ve resepsiyondaki görevli ona önceki yıl eşlik eden adamı hemen hatırlasa da kayıtlarda ismini bulamadı. Ana Magdalena telaşa kapıldı ve adamla beraber gittiği mekânları tek tek gezse de onu bulamadı. Çeşit çeşit erkek çıktı karşısına. Bunlar gecesini hoşça geçirmeye yetecek kişiler olsa da kadın hiçbirini arzusunu karşılayabilecek

erkekler olarak görmedi. Böylece döndü dolaştı ve önceki sene kaldığı otele dönüp aynı odayı tuttu. Ardından hemen mezarlığın yolunu tuttu, çünkü yağmurun bastırmasından korkuyordu.

Heyecanını zorlukla bastırmaya çabalayarak her yılki rutinini çabucak ve sancısızca tamamlamaya girişti. Her zamanki çiçekçiye uğradı. Çiçekçi kadın her geçen yıl daha da yaşlanıyordu. Ana Magdalena'yı ilk görüşte tanıyamasa da ona her zamanki gibi enfes bir kuzgunkılıcı demeti hazırladı, ama bu kez hiç cana yakın davranmadı ve aynı demet için iki katı para istedi.

Ana Magdalena annesinin mezarına ulaştığında şaşkına döndü, çünkü mezarın üstünü kaplayan, yağmurlarda çürümüş yığınla çiçek vardı. Çiçekleri kimin koyduğuna akıl erdiremeyen kadın, masumca mezarlık bekçisine gidip sordu. Adam da aynı masumiyetle cevap verdi:

"Her zamanki beyefendi."

Mezarlık bekçisi her yıl, gelişigüzel günlerde gizemli bir beyefendinin gelip mezarın üstünü o yoksul mezarlığında görülmeyen türde muhteşem çiçeklerle kapladığını anlatınca kadının şaşkınlığı daha da arttı. Doğal ihtişamları solup gidince bu çiçek yığınını mezardan kaldırmak bekçinin yüreğini sızlatıyordu. Bekçi, adamın altmışlı yaşlarda, bakımlı bir beyefendi olduğunu söyledi. Saçlarına kır düşmüş, senatörler gibi posbıyıklı bir adamdı. Şemsiyeye dönüşebilen bastonu sayesinde, yağmur bastırdığında bile hiç tınmadan mezarın önünde dikiliyordu. Bekçi adama asla soru sormamış, getirdiği muhteşem çiçeklerden ve verdiği dolgun bahşişlerden kimseye bahsetmemişti. Kadına da önceki gelişlerinde bu konuda hiçbir şey söylememişti, çünkü sihirli şemsiyeli beyefendinin aileden biri olduğu zannediyordu.

Kadın içinde kabaran huzursuzluğu belli etmedi ve bekçinin eline dolgun bir bahşiş sıkıştırdı. Annesinin

adaya sıklıkla gelip gidişinin ardındaki yatan sebep belki de buydu. Annesi hep adada bir işi olduğunu söylerdi, belki de bu tamamen bir bahaneydi.

Mezarlıktan dışarı adım attığında Ana Magdalena Bach artık başka bir kadındı. Tir tir titriyordu ve arabaya binerken şoförün yardımına ihtiyaç duydu, çünkü titremesini bir türlü durduramıyordu. Annesinin her yıl üç, hatta dört kez adaya gelişinin ardındaki gizemi ancak o zaman anlamlandırabildi. Demek ki adadan uzaklarda ölümcül bir hastalığa yakalanan annesinin adaya gömülme konusundaki ısrarının sebebi buydu. Kızı olarak, ölümünden önceki altı yıl boyunca annesinin adaya yaptığı seyahatlerin ardında kendi yaptığı seyahatlere benzer bir tutku yattığını ancak o zaman anladı. Annesinin seyahatlerinin ardında kendininkilere benzer bir sebebin bulunması Ana Magdalena'yı çok şaşırttı. Ölü annesinin mirasını kendi yaşamında devam ettirdiğini keşfedince üzülmek şöyle dursun, sevinçli bir heyecana kapıldı.

Zihni o gün kapıldığı duygulardan bulanan Ana Magdalena başıboş halde fakir mahallesinde gezinmeye başladı ve birden kendini bir falcının çadırının önünde buldu. İnsanların düşündükleri melodiyi tahmin edip saksofonunda çalabilen türden bir falcıydı bu. Ana Magdalena normalde böyle şeylere cesaret edemezdi, ama o akşam şaka yollu falcıya yanaştı ve hayatının erkeğinin nerede olduğunu sordu. Falcı gayet kendinden emin biçimde gizemli bir yanıt verdi:

"İstediğin kadar yakında değil, ama sandığın kadar uzakta da değil."

Toparlanamamış halde oteline döndü, içi kıyılıyordu. Otelin terasında bir sürü genç, hareketli ve genç işi müzikler çalan bir orkestranın müziğine kendilerini kaptırmış, dans etmekteydi. Ana Magdalena da kendini tu-

tamayarak bu mutlu neslin sevincine ortak oldu. Terasta tek bir boş masa bile yoktu, ama garson onu önceki yıllardan hatırladı ve hemen bir masa getirip kurdu.

İlk dansın ardından daha iddialı bir orkestra Debussy'den *Ay Işığı*'nın *bolero* tarzı bir aranjmanının ilk notalarını çaldı ve muhteşem bir melez kız aşk dolu bir sesle şarkı söylemeye başladı. Ana Magdalena çok etkilenmişti, her zamanki buzlu cin toniğini sipariş etti; elli yaşında kaldırabildiği tek içki buydu.

Gecenin atmosferiyle uyumsuz gördüğü tek şey komşu masadaki çiftti: Adam genç ve çekiciydi, kadınsa yaşça daha büyük görünse de göz kamaştırıcı ve kibirliydi. Belli ki tartışıyorlardı; birbirlerine savurdukları öfkeli sözler hengâmenin arasında duyulmuyordu. Müziğin sustuğu anlarda, komşu masalar duymasın diye tartışmaya ara veriyorlar, ama bir sonraki parça başladığında tekrar kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Günlük yaşamda bu tür tartışmalar öyle olağandı ki Ana Magdalena laf olsun diye bile ilgilenmedi. Ama kadın teatral bir tavırla kadehini masaya vurup kırdı ve kalkıp kimseye bakmadan dans pistini geçerek kapıya yöneldi. Uzun boylu ve alımlıydı; dans pistindeki çiftler ona yol vermek için kenara çekiliyordu. Ana Magdalena tartışmanın sona erdiğini bilse de dönüp adama bakmadı. Adam hiç istifini bozmamış, yerinden kalkmamıştı.

Genç işi müzikler çalan orkestranın parçası bitince başka bir orkestra sahne alarak nostaljik bir havada "Siboney"i çalmaya başladı. Ana Magdalena, cinin de etkisiyle, müziğin büyüsüne kapıldı. Derken, orkestra müziğe ara verdiğinde, ansızın komşu masadaki terk edilmiş adamla göz göze geldi. Gözünü kaçırmadı. Adam ona başını hafifçe eğerek karşılık verdi ve Ana Magdalena ergenliğinden bir kesiti yeniden yaşıyormuş gibi hissetti. Böyle bir ânı ilk kez yaşıyormuşçasına içini tuhaf bir ür-

perti sardı. Cinin verdiği hararet cesaretini körükledi ve onu normalde yapmayacağı şeyler yapmaya itti. Adam hamlesini yaptı, "Alçak bir adammış," dedi Ana Magdalena'ya.

Kadın şaşırdı:

"Kim?"

"Sizi böyle bekleten kişi," dedi adam.

Adamın zihninden geçenleri okuduğunu düşünen Ana Magdalena'nın yüreği sıkıştı. İşi şakaya vurma bahanesiyle adamla senlibenli konuşmaya başladı:

"Gördüğüm kadarıyla asıl tokadı sen yedin."

Adam biraz önce yaşadığı olayı kastettiğini anlamakta gecikmedi. "Hep böyle davranır, ama öfkesi uzun sürmez," dedi. Ardından tekrar hamlede bulundu: "Sizin ise yalnız olmanız kabul edilemez." Kadın onu buruk bir bakışla süzdü.

"Biz kadınlar," dedi, "bu yaşa gelince daima yalnızız."

"Öyleyse," dedi adam, gözleri ışıldayarak, "bu gece şanslı gecem."

Kadehini aldı ve izin istemeden kadının masasına oturdu. Ana Magdalena öyle hüzünlü ve yalnızdı ki ona engel olmadı. Garsonu çağırıp kadına en sevdiği cinden ısmarladı. Ana Magdalena bir anlığına da olsa üzüntüsünü unuttu ve başka yalnız gecelerdeki tavrını takındı. Son beraber olduğu erkeğin kartvizitini yırttığı âna bir kez daha lanet okudu. Onsuzken bir anlığına bile mutluluğa ulaşamayacakmış gibi hissediyordu. Sırf öfkesinden dansa kalktı, ama adam öyle güzel dans ediyordu ki Ana Magdalena kendini daha iyi hissetti.

Art arda birkaç parça boyunca vals yaptıktan sonra masaya döndüklerinde kadın odasının anahtarını kaybettiğini fark etti. Çantasında ve masanın altında anahtarı aradı. Adam bir sihirbaz havasında anahtarı cebinden çıkardı ve rulet masasında kazanan numarayı du-

yuran krupiye gibi yüksek sesle odanın numarasını söyledi:

"Şanslı numara, üç yüz otuz üç!"

Komşu masalardaki insanlar dönüp onlara baktılar. Kadın bu şakanın seviyesizliğinden hiç hoşlanmamıştı. Keyifsiz bir tavırla elini uzattı. Adam yaptığı hatayı anladı ve hemen anahtarı geri verdi. Kadın hiçbir şey demeden anahtarı aldı ve masadan kalktı.

"En azından size odanıza kadar eşlik etmeme izin verin," dedi adam, çaresizce. "Böyle bir gecede kimse yalnız kalmayı hak etmiyor."

Vedalaşmak için yerinden kalktı, ama kadına eşlik etmek istediğinden de olabilirdi. Niçin ayağa kalktığını muhtemelen kendisi bile bilmiyordu, ama kadın onun amacını tahmin edebiliyordu. "Hiç zahmet etme," dedi. Adamın suratı asıldı.

"Merak etme," dedi kadın, "oğlum da yedi yaşındayken böyle şakalar yapardı."

Kararını vermiş olsa da asansöre ulaştığında mutluluğa böylesine ihtiyaç duyduğu bir gecede hata edip etmediğini sorgulamadan duramadı. Odanın ışıklarını kapatmadan yatağa uzandı ve uyumasının mı yoksa bara dönüp kaderiyle yüzleşmesinin mi doğru olacağına dair kendi kendisiyle tartışırken uyuyakaldı. Tam böyle üzgün anlarda peşini bırakmayan bir kâbusu görmeye başlamışken kapısının çekingen bir biçimde tıklatıldığını duyarak uyandı. Odanın ışıkları halen açıktı. Ana Magdalena yatakta yüzüstü yatıyordu, kıyafetlerini çıkarmamış olduğunu fark etti. Hiç tepki vermedi, kapıda kimin olduğunu sormamak için gözyaşlarıyla ıslanmış yastığını ısırdı. Derken kapıyı tıklatan kişi pes etti ve gitti. Ana Magdalena doğrulup yatağa oturdu, ama üstünü değiştirmedi, ışığı söndürmedi. Erkekler dünyasında bir kadın olduğu için talihsizliğine öfkelenip ağlayarak yeniden uykuya daldı.

Uyuyalı dört saat olmamıştı ki saat sekizdeki feribotu kaçırmaması için uyarmak üzere resepsiyondan aradılar. Ana Magdalena adadaki mutsuz gecelerine son vermeye kararlı biçimde yataktan fırladı, ama mezarlığa gidince iki saat boyunca bekçinin gelmesini bekledi. Bekçi geldiğinde kadın ondan annesinin mezarını taşımak için atması gereken adımları öğrendi. Gerekli bürokrasiyi tamamladığında saat öğleni geçmişti. Kocasını aradı ve yalan kıvırdı, sabah feribotunu kaçırdığını, akşamüstü döneceğini söyledi.

Mezarlık bekçisi başka bir görevliyle beraber annesinin mezarını kazıp tabutu çıkardı, panayırlardaki sihirbazlar gibi bezgin bir tavırla tabutun kapağını açtı. Ana Magdalena açık tabutun içine bakınca kendisini boy aynasında görür gibi oldu: Dudaklarında donuk bir gülümseme vardı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Aynı düğün günündeki gibiydi: Yüzünde peçesi, başında annesinin son nefesinde yerleştirdiği kırmızı taşlı taç, parmağında alyansı vardı. Hem yaşarkenki, teselli edilemeyecek denli üzgün halini gördü, hem de annesinin ölü olmasına rağmen kendisini izlediğini, sevdiğini ve onun için gözyaşı döktüğünü hissetti. Derken karşısındaki bedenin etleri toza dönüştü ve geriye sadece kemikler kaldı. Mezarcılar üstündeki tozu bir fırçayla temizledikleri bu kemikleri merhametsizce bir kemik torbasına doldurdular.

İki saat sonra, Ana Magdalena geçmişine son bir bakış attı; tek geceliğine beraber olduğu isimsiz adamlara ve saatler boyunca adanın çeşitli yerlerine serpiştirdiği kararsızlıklara elveda dedi. Akşamüstü güneşinin altında deniz altın renkli bir çarşafa dönüşmüştü. Saat altıda elinde kemik dolu bir torbayla eve girdiğini gören kocası şaşkınlığını gizleyemedi. "Annemden geriye kalanlar bunlar," dedi kadın. Adamın ne diyeceğini bildiğinden hemen ekledi:

"Korkma. Annem bunu anlayışla karşılıyor. Hem bence adaya gömülmeye karar verdiğinde sonradan böyle olacağını tahmin eden tek kişi oydu."

SON

উৎসর্গ

Yayıncının notu

18 Mart 1999'da, Gabriel García Márquez okurları, Nobel Ödüllü Kolombiyalı yazarın beş bağımsız öyküden oluşan, Ana Magdalena Bach adlı bir başkaraktere sahip yeni bir roman üzerinde çalıştığını öğrenerek sevindiler. Yazıyı kaleme alan gazeteci Rosa Mora, kitabın ilk öyküsü "Ağustosta Görüşürüz"ü İspanyol *El País* gazetesinde üç gün sonra özel bir haber eşliğinde yayımladı. García Márquez, Madrid'deki Casa de América'da, Nobel Ödüllü José Saramago'yla birlikte İbero-Amerikan kültürünün yaratıcı yönü hakkında bir foruma konuk olduğu günlerde bu öyküyü insanlara okumuştu. Alelade bir konuşma yapmak yerine, şu an elinizde tuttuğunuz romanın ilk bölümünün ilk versiyonunu okuyarak katılımcıları şaşırtmıştı. Rosa Mora haberde şöyle diyordu: "*Ağustosta Görüşürüz*, Gabo'nun hem halihazırda tamamlamak üzere olduğu üç romanı, hem de muhtemelen bir dördüncüyü içerecek bir kitabın parçası olacak. Yazarın açıklamasına göre, bu metinler ilgisini çeken bir fikrin ürünü. Metinlerin ortak noktası, yaşlı insanların aşk hikâyelerini konu edecek olmaları."

Birkaç yıl sonra kader, yolumu ergenliğimden beri favori yazarlarımdan olan García Márquez'inkiyle kesiştirdi. Gerek onun gerekse Rulfo, Borges ve Cortázar'ın eserlerine dair tutkum, Austin'deki Texas Üniversitesi'nde Latin Amerika edebiyatı konusunda doktora yapmak üzere Atlantik Okyanusu'nu geçmeme neden olmuştu. Barselona'ya dönüp Random House Mondadori'de editör olarak çalışmaya başladıktan sonra, 2001 yılının Ağustos ayında, Carmen Balcells beni görüşmek

için yazın hayli tenha olan ajansına davet etti. Anıları için yedek bir editöre ihtiyaç duyan García Márquez'le telefonda görüşmem rica ediliyordu. Normalde García Márquez'in editörlüğünü yapan sevgili dostum Claudio López de Lamadrid tatildeydi. Böylece, *Anlatmak İçin Yaşamak* adlı eserin son versiyonunu şekillendirmek üzere Kolombiyalı yazarla birebir çalışmaya başladım. Bana e-posta veya faks aracılığıyla kesitler halinde ulaşan bir müsveddeyi gözden geçiriyor, çoğunlukla veri kontrolüne dair notlarımı üstüne işleyerek yazara geri gönderiyordum. García Márquez, okuduktan sonra anlatı biçimini değiştiren Kafka'nın *Dönüşüm*'ünü, başvurduğu Arjantin baskısının kapağında öyle belirtilse de aslında Borges'in çevirmediğine dair yaptığım saptama konusunda bana teşekkür etti. Kendisi bir hastalığın ardından Los Angeles'ta toparlanırken, uzaktan editörlüğünü yapmak, "Bogotazo"ya adanmış bölümün yeniden yazımından, başka bir yazarla çatışmayı önlemek adına başlıktaki bir harfin değiştirilmesine kadar, yazarın çalışma biçimini gözlemlememe fırsat tanıdı. Her ne kadar sonradan bir tesadüf sonucu García Márquez ve Mercedes Barcha'yla Barselona'da bir restoranda yüz yüze tanışacak olsam da yazar ve editör olarak ilişkimiz ancak 2008'de yeniden başlayacaktı.

2003 yılının Mayıs ayında, Los Angeles'taki uzun bir sağlık sürecinden sonra Gabriel García Márquez ile Mercedes Barcha, Meksika'daki evlerine döndüler ve orada yeni asistanları Mónica Alonso tarafından karşılandılar. Alonso'nun aktardığı bilgiler, *Ağustosta Görüşürüz*'ün nasıl yaratıldığına dair bir kronoloji çıkarmak için son derece önemli. Alonso'ya göre, 9 Haziran 2002'de yazar, anıların son düzeltilerini gözden geçirdi. Bu konuda kendisine editör Antonio Bolívar destek oluyordu. García Márquez kitabı teslim edip masasındaki müsvedde ve notları temizledikten sonra, aynı gün annesinin ölüm haberini aldı. Anılarının başlangıcında açılan döngü bu esrarengiz tesadüfle kapanıyordu: "Annem evi satarken kendisine eşlik etmemi istedi." Yazar, başka acil projesinin bulunmadığı bir dönemdeydi. Mónica yazarın çalışma masasının çekmecelerini düzenlerken bir klasör buldu. Dosyada iki müsvedde vardı: Birinin başlığı "Ella", diğerininki ise "Ağustosta Görüşürüz" idi. 2002 yılının Ağustos ayından 2003 yılının Temmuz ayına ka-

dar, García Márquez "Ella" üzerinde yoğun bir şekilde çalıştı. Söz konusu metin 2004 yılında yayımlandığında adı değişecek ve *Benim Hüzünlü Orospularım*'a dönüşecekti. Yazarın hayattayken yayımlanan son kurmaca eseri bu olacaktı.

Ancak 2003 yılının Mayıs ayında *Ağustosta Görüşürüz*'den başka bir kesitin yayımlanması, García Márquez'in son anlatı projesine devam ettiğine dair kamuoyuna bir açıklama niteliğindeydi. *Ağustosta Görüşürüz*'ün üçüncü bölümü, ilk kez 19 Mayıs 2003 tarihinde Kolombiya'daki *Cambio* dergisinde "Ayın Tutulduğu Gece" adıyla bir öykü olarak yayımlandı, birkaç gün sonraysa *El País* gazetesinde okurla buluştu. Mónica Alonso'ya göre, 2003 yılının Temmuz ayından itibaren yazar, romanın müsveddesi üzerinde yoğun bir şekilde çalışmaya geri döndü. Bu tarihten itibaren, 2004 yılının sonlarına kadar, art arda numaralandırılmış beş versiyonun yanı sıra Los Angeles'tan getirdiği ilk taslaklar dahil olmak üzere bir dizi müsvedde oluşturdu. Tarihlendirilmiş bütün bu versiyonlar, yazarın Austin'deki Texas Üniversitesi'nde bulunan Harry Ransom Center'da saklanan belgeleri arasındadır.

Beşinci versiyonun ardından García Márquez roman üzerinde çalışmayı bıraktı ve bir kopyasını ajansına, yani Carmen Balcells'e gönderdi. "Bazı kitapları dinlendirmek gerekir," dedi Mónica Alonso'ya. Önemli bir etkinlik kendisini bekliyordu: *Yüzyıllık Yalnızlık*'ın yayımlanmasının kırkıncı yıldönümü, İspanya'daki Kraliyet Akademisi tarafından özel bir baskıyla kutlanıyordu. Bu etkinliğin hazırlıkları yazarı meşgul edecekti. 26 Mart 2007'de Cartagena'daki açılış oturumunda yer aldığı kongre yazarın son katıldığı halka açık etkinliklerinden biri olacaktı.

2008 yılının Mart ayında, Random House Mondadori'nin yönetici editörü olarak Meksika'ya yerleşmemden sonra, Carmen Balcells'in, yazarın etkinliklerde okuyacağı metinlerini içeren bir kitap rica etmesi üzerine, García Márquez'le editörlük ilişkim yeniden başladı. Bu kitap, iki yıl sonra, *Yo no vengo a decir un discurso*[1] adıyla yayımlandı. Yazarın çalışma odasına sıklıkla –ayda en az bir kez– gerçekleştirdiğim ziyaretlerde ki-

1. Nutuk Atmaya Gelmedim. (Ç.N.)

taplara, yazarlara ve başka konulara dair yaptığımız uzun sohbetler, kitaptaki metinlerin temelini oluşturdu.

2010 yazında, Barselona'da, Carmen Balcells bana García Márquez'in yayımlanmamış bir romanının olduğunu, yazarın romana uygun bir final yazmakta zorlandığını söyledi ve romanı tamamlaması için ona destek olmamı rica etti. Romanın başkahramanının evli ve olgun bir kadın olduğunu, annesinin defnedildiği adayı ziyaret eden kadının orada hayatının aşkını bulduğunu aktardı. Meksika'ya döndüğümde ilk iş olarak Gabo'ya bu romanı sordum ve Carmen Balcells'in sözlerini ona ilettim. Gabo gülerek bana başkarakterin hayatının aşkını bulmadığını, adayı her ziyaret ettiğinde farklı bir sevgili bulduğunu söyledi. Ve finalinin eksik olmadığını kanıtlamak için Mónica'dan romanın en son versiyonunu getirmesini rica etti. Metin her zamanki gibi yazarın müsveddelerini sakladığı Alman malı Leuchtturm marka dosyalardaydı. Gabo bana hikâyeyi muhteşem bir finale bağlayan son paragrafı okudu. Henüz tamamlamadığı projeler konusunda aşırı korumacı davransa da birkaç ay sonra, kitaptan üç bölümü yanında sesli olarak okumama izin verdi. Eserlerinde daha önce işlemediği özgün bir temayı böylesine ustalıkla ele almasından çok etkilendiğimi ve aldığım keyfi bir gün okurların da almasını ümit ettiğimi hatırlıyorum.

Hafızası artık son versiyonun bütün parçalarını yerine oturtup düzeltilerini yapmasına müsaade etmiyordu, ancak bir süre bu metinle uğraşmak, Gabo'nun günlerini en sevdiği şeyi yaparak çalışma odasında geçirmesini sağladı, kâh farklı bir sıfat öneriyor, kâh bir ayrıntıyı değiştirtiyordu. 5 Temmuz 2004 tarihli beşinci versiyonun açıkça tercih ettiği versiyon olduğunu ilk sayfasına, "Final dosyası. Kadınla ilgili bilgiler BÖL 2. Bak: muhtemelen son böl. / en iyisi mi?" diye yazarak ima etti. Daha önceki versiyonlarda not aldığı bazı önerileri Mónica'yla bu versiyona aktarmaya karar verdi. Mónica bir yandan da yazarın daha önce düşündüğü diğer seçeneklerin veya sahnelerin parçalarını içeren bir dijital versiyon tutmaktaydı. Bu iki belge, elinizde tuttuğunuz edisyonun temelini oluşturuyor.

Yazar ile editör arasındaki ilişki, temelinde saygı bulunan bir güven anlaşmasıdır. Gabriel García Márquez'le çalışma ay-

rıcalığı, benim durumumda, Carmen bana telefonu uzattıktan sonra yaptığımız ilk konuşmada yazarın bana söylediklerinden beri süregelen bir alçakgönüllülük egzersizidir: "Olabildiğince eleştirel davranmanı istiyorum, çünkü ben son noktayı koyduktan sonra hiçbir şeyi tekrar gözden geçirmem." Bu edisyondaki görevim, büyük bir ustaya ait bir tuvalin önündeki bir restoratör gibi davranmaktı. Mónica Alonso'nun sakladığı dijital belgeden yola çıktım ve onu yazarın son kabul ettiği –ve son yıllarda başka versiyonlarda bulunan bazı düzeltileri eklettiği– beşinci versiyonla karşılaştırdım; kendi elyazısıyla aldığı notları, Mónica Alonso'ya dikte ettiği her notu, değiştirilmiş veya silinmiş her sözcük ve ifadeyi, her seçeneği, bu nihai versiyona dahil edilip edilmeyeceğine karar vermek için gözden geçirdim. Editörün işi kitabı değiştirmek değil, sayfada halihazırda olanı daha kuvvetli hale getirmektir; benim editörlüğümün özünde de bu var. Müzisyenlerin ya da alıntı yapılan yazarların isimlerinin kontrolünü yapmaktan tutun da, başkarakterin yaşının yazarın kenar notlarda planladığı biçimde tutarlı olması için gereken düzeltileri uygulamak da buna dahil.

Ağustosta Görüşürüz okurlarının, bu metni defalarca okuduğumda hissettiğim saygı ve hayranlığı paylaşacaklarını, yazarın konuşmalarını içeren kitabının son taslağını birlikte düzelttiğimiz sırada Mónica tarafından çekilen fotoğrafta benim hissettiğim gibi, Gabo'nun varlığını yanı başlarında hissedeceklerini ümit ediyorum.

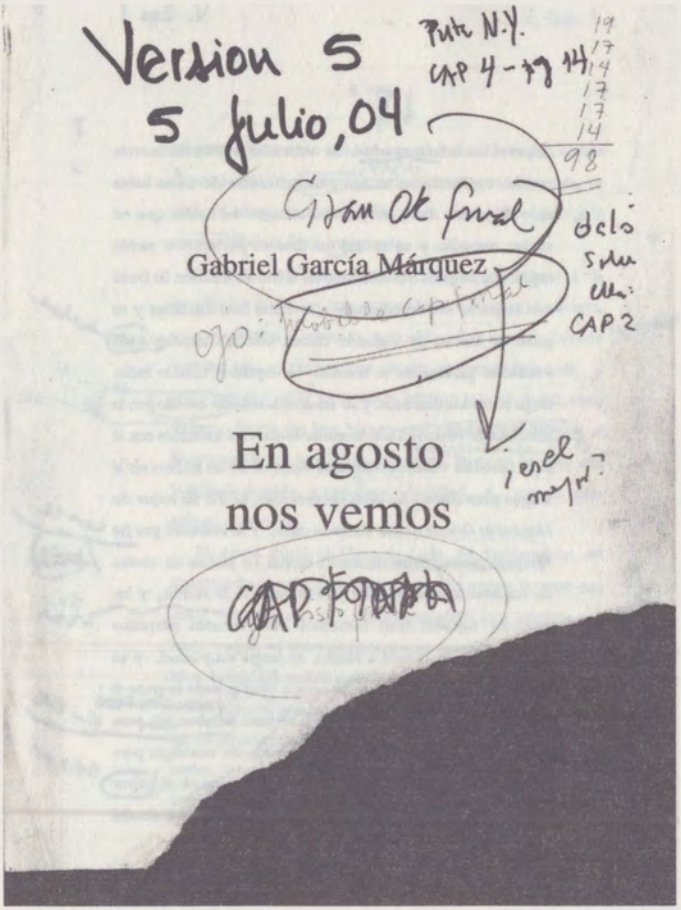
Rodrigo ve Gonzalo García Barcha'ya, *Ağustosta Görüşürüz*'ün yayımlanmasına ve editörlüğünü benim yapacağıma karar verdiklerini bildirdikleri ağustos gününde bana duydukları güven için teşekkür ederim. Bu sorumluluğun ezici ağırlığı altında, sürecin tamamında verdikleri destek ve güven, hayatımın editörlük çalışmasının en değerli karşılığı olmuştur. Mercedes Barcha'nın hatırası, bir gün hem evinin hem de Gabo'nun çalışma odasının kapısını bana açmayı kabul etmesi, kitap üstünde çalıştığım aylarda her zaman yanımda olmuştur. Mónica Alonso'nun sadık ve sorumlu yaklaşımı, yazarın metninin bizlere ulaşması konusunda büyük pay sahibidir; yazarın anlatısını yeniden inşa etme konusunda bana ayırdığı zaman ve verdiği destek için kendisine teşekkür ediyorum. Yazarın arşivini saklayan, Austin'deki Texas Üniversitesi'nde bulunan Harry Ransom

Center ekibine, romanın müsveddelerinin dijital ortamda çoğaltılması ve bu edisyonun okurla buluşabilmesi uğruna verdikleri emek için hepsine minnettarım: Stephen Enniss, Jim Kuhn, Vivie Behrens, Cassandra Chen, Elizabeth Garver ve Alejandra Martínez. Değerli yayıncı dostum Gary Fisketjon'a, yaşadığım yayıncı tıkanmasından çıkmama yardımcı olduğu sohbet için teşekkür ederim. Onun deneyimi bana rehberlik etti; tıpkı özlemle andığımız yayın yönetmenimiz Sonny Mehta'nın rehberlik ettiği gibi; hayatta olsa o da bu kitabı yayımlamaktan mutluluk duyardı. Eşim Elizabeth'e ve çocuklarımız Nicholas ve Valerie'ye, roman üstünde çalışmak amacıyla tavan arasına kapandığım uzun dönemler boyunca bana verdikleri destek için özellikle teşekkür ederim. Son olarak da, en derin minnettarlığımı Gabo'ya sunuyorum; insanlığı, gösterişsizliği ve kendisini tanrı gibi görerek yanına gelen herkese öncelikle bir insan olduğunu şefkatle gülümseyerek gösterdiği için. Kendisini anarak geçirdiğim aylar boyunca bana sağladığı güç beni buraya getirdi.

Cristóbal Pera
Şubat 2023

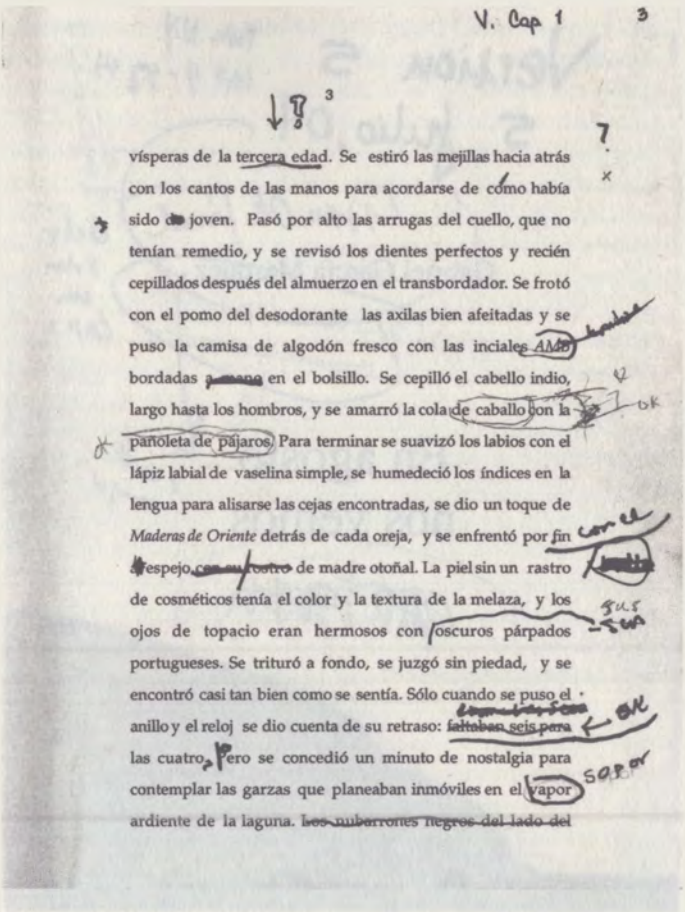
Orijinal
Dört tıpkıbasım sayfa

Ekte *Ağustosta Görüşürüz*'ün "5. versiyon" diye işaretlenmiş dosyasında bulunan dört nüsha tıpkıbasımı sunuyoruz. Bu dosyalar García Márquez'in asistanı Mónica Alonso tarafından düzenlendi ve sınıflandırıldı. Alonso, aynı zamanda farklı versiyonları içeren bir Word dosyası tutuyordu. García Márquez, son yıllarında, romanın geneli üstünde çalışamayacak halde olduğundan, diğer dosyalar üstünde küçük düzeltiler, öneriler ve değişiklikler yapıyordu ve bunlar sonunda bir araya gelerek "Final dosyası" diye işaretlediği versiyonu meydana getirdi.

5. versiyonun başlık sayfası

"5. versiyon" diye işaretlenmiş dosyanın ilk sayfası. García Márquez, son yıllarında, başka versiyonlara uyguladığı notları bu versiyonda bir araya getirdi. Bu ilk sayfada "Final dosyası" yazılı olsa da bu versiyon asistanı Mónica Alonso'nun dijital olarak Word dosyasına işlediği düzeltilmiş kesitleri içerir.

V. Cap 1 3

vísperas de la tercera edad. Se estiró las mejillas hacia atrás con los cantos de las manos para acordarse de cómo había sido de joven. Pasó por alto las arrugas del cuello, que no tenían remedio, y se revisó los dientes perfectos y recién cepillados después del almuerzo en el transbordador. Se frotó con el pomo del desodorante las axilas bien afeitadas y se puso la camisa de algodón fresco con las inciales AMB bordadas a mano en el bolsillo. Se cepilló el cabello indio, largo hasta los hombros, y se amarró la cola de caballo con la pañoleta de pájaros. Para terminar se suavizó los labios con el lápiz labial de vaselina simple, se humedeció los índices en la lengua para alisarse las cejas encontradas, se dio un toque de *Maderas de Oriente* detrás de cada oreja, y se enfrentó por fin al espejo con su rostro de madre otoñal. La piel sin un rastro de cosméticos tenía el color y la textura de la melaza, y los ojos de topacio eran hermosos con oscuros párpados portugueses. Se trituró a fondo, se juzgó sin piedad, y se encontró casi tan bien como se sentía. Sólo cuando se puso el anillo y el reloj se dio cuenta de su retraso: faltaban seis para las cuatro. Pero se concedió un minuto de nostalgia para contemplar las garzas que planeaban inmóviles en el vapor ardiente de la laguna. ~~Los nubarrones negros del lado del~~

5. versiyonun 3. sayfası

Bu sayfada García Márquez'in metnine sonraki okumalarda eklediği düzeltiler görülebilir. Başkaraktere dair yazdığı "ileri yaşın arifesinde" ifadesine bir soru işareti konmuş, Ana Magdalena Bach kırk altı yaşında olduğundan bu ifade sonraki versiyonlarda kaldırılmıştır. Başka küçük değişiklikler dijital Word versiyonundan gelmektedir.

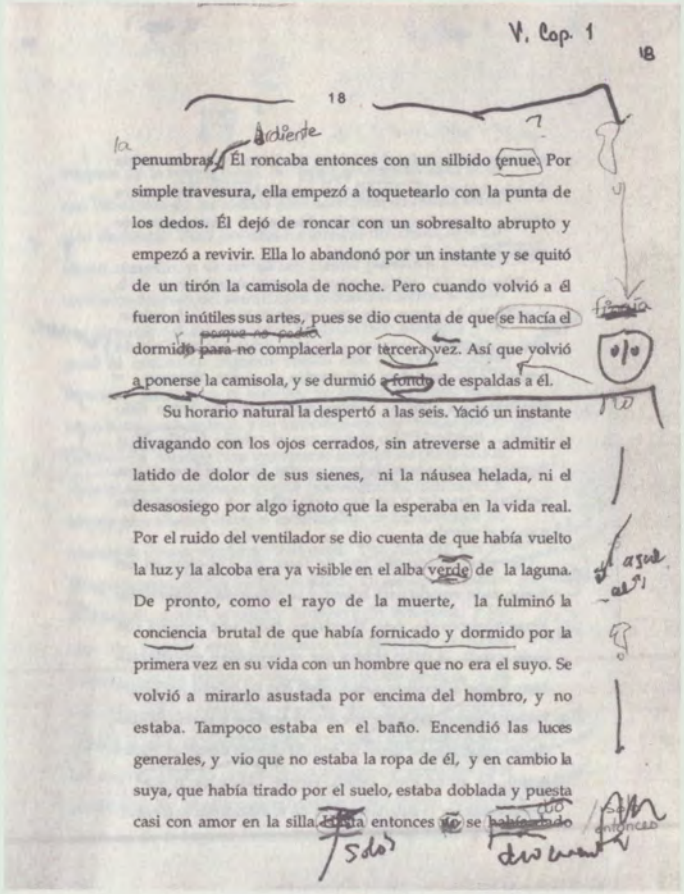
mayores de cuando el hotel era el único. Una niña mulata cantaba boleros de moda y el mismo Agustín Romero, ya viejo y ciego, la acompañaba bien en el mismo piano de media cola de la fiesta inaugural.

Terminó de prisa, tratando de sobreponerse a la humillación de comer sola, pero se sintió bien con la música, que era suave y sedante, y la niña sabía cantar. Cuando terminó sólo quedaban tres parejas en mesas dispersas, y justo frente a ella un hombre distinto que no había visto entrar. Vestía de lino blanco, con el cabello metálico y el bigote romántico terminado en puntas. Tenía en la mesa una botella de brandy y una copa a la mitad, y parecía estar solo en el mundo.

El piano inició el *Claro de Luna* de Debussy en un aventurado arreglo para bolero, y la niña mulata la cantó con amor. Conmovida, Ana Magdalena pidió una ginebra con hielo y soda, el único alcohol que se permitía y sobrellevaba bien. Había aprendido a disfrutarla con su esposo, un alegre bebedor social que la trataba con la cortesía y la complicidad de un amante escondido. El mundo cambió desde el primer sorbo. Se sintió bien, pícara, alegre, capaz de todo y embellecida por la mezcla sagrada de la música con la ginebra.

5. versiyonun 10. sayfası

İlk bölümdeki karaktere ilişkin "uçları burulmuş romantik bıyık" ifadesi final versiyonda kaldırılmıştır. Romanın altıncı bölümünde, başkarakter aynı adamla şehirde karşılaşır, ama onu hemen hatırlayamaz, çünkü tanıştığında bıyıksızdır. "Belki de adadayken silahşor bıyığı olmadığı için Ana Magdalena onu restoranda bıyıklı görünce tanıyamamıştı."

V. Cap. 1

18

penumbras. Él roncaba entonces con un silbido tenue. Por simple travesura, ella empezó a toquetearlo con la punta de los dedos. Él dejó de roncar con un sobresalto abrupto y empezó a revivir. Ella lo abandonó por un instante y se quitó de un tirón la camisola de noche. Pero cuando volvió a él fueron inútiles sus artes, pues se dio cuenta de que se hacía el dormido para no complacerla por tercera vez. Así que volvió a ponerse la camisola, y se durmió a fondo de espaldas a él.

Su horario natural la despertó a las seis. Yació un instante divagando con los ojos cerrados, sin atreverse a admitir el latido de dolor de sus sienes, ni la náusea helada, ni el desasosiego por algo ignoto que la esperaba en la vida real. Por el ruido del ventilador se dio cuenta de que había vuelto la luz y la alcoba era ya visible en el alba verde de la laguna. De pronto, como el rayo de la muerte, la fulminó la conciencia brutal de que había fornicado y dormido por la primera vez en su vida con un hombre que no era el suyo. Se volvió a mirarlo asustada por encima del hombro, y no estaba. Tampoco estaba en el baño. Encendió las luces generales, y vio que no estaba la ropa de él, y en cambio la suya, que había tirado por el suelo, estaba doblada y puesta casi con amor en la silla. Sólo entonces vio se había ido

5. versiyonun 18. sayfası

Bu sayfada, diğer birçok sayfada olduğu gibi, García Márquez'in asistanı Mónica Alonso'nun elyazısıyla yaptığı düzeltiler görülebilir: *Ardiente* (kavurucu) sıfatını ekler. Bazı buluşmalarında Alonso metni okurken García Márquez değişiklikler not aldırmıştır. Aynı zamanda Word versiyonuna da başka değişiklikler işlenmiştir: örneğin *tenue* (hafif) sıfatının kaldırılmış olması.

Lagünün durgun mavi sularının yanındaki bir otelde tek başına oturan Ana Magdalena Bach, otelin barındaki adamları seyrediyor. Yirmi yedi yıldır mutlu bir evliliği var, kocası ve çocuklarıyla kurduğu hayattan kaçmak için hiçbir nedeni yok. Yine de her ağustos ayında feribotla annesinin gömülü olduğu adaya geliyor ve bir geceliğine yeni bir sevgili buluyor. Salsa ve boleroyla dolu boğucu Karayip akşamlarında Ana, her yıl arzusunun ve kalbinde saklı korkunun iç bölgelerine doğru yolculuğa çıkıyor.

Gabriel García Márquez'in ölümünden neredeyse on yıl sonra kitaplaştırılan ve dünyayla aynı anda Türkçede yayımlanan yeni eseri *Ağustosta Görüşürüz* özgürlük, pişmanlık, kişisel dönüşüm ve aşkın gizemleri üzerine derin bir çözümleme ve dünyanın tanıdığı en büyük yazarlardan Márquez'in okurlarına beklenmedik hediyesi.

#kolombiyaedebiyatı #yolculuk #aşk #özgürlük #dönüşüm #mutluluk

ISBN 978-975-07-6313-7

can

canyayinlari.com | f | | X canyayinlari

roman

9 789750 763137